ΕΤΟΣ Ϛ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 421 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1889

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρου Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν *Χαρ. Ἀρνίνου*, — *Λέοντος Δὲ-Τερσώ* : Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Σμυρναϊκὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν *Δμλ.* — *Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου* : ΜΙΑ ΣΕΛΙΣ, διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Τί ἐγένετο; ὄπισθεν ποίας πτυχῆς κύματος εἶχεν ἀποκρύψει τὴν κεραυνοβόλον πορείαν του. Πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι ὁ κυβερνήτης του εἶχεν ὑπολογίσει πάσας τὰς περιπτώσεις, διότι κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς, ὅθεν στιγμὴν νέφος ἀπροσδόκητον ἐσκέπασε τὴν σελήνην, ἀποσβέσαν αἴφνης πάσας τὰς πολλαπλᾶς ἀντανακλάσεις.

Ἀπέμενον εἰς τὸ πλοῖον τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα. Ἀλλεπαλλήλως πᾶσαι αἱ δέσμαι τῶν ἀκτίνων του συνεκεντρώθησαν ἐξαπλωθεῖσαι ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὀθόνην πελιδνὴν ἐμπλεων φοτεινῶν ἀτόμων. Ἐπὶ τοῦ ἡλιαφόρου μία ἀντήχησε κοινὴ κραυγὴ σχεδὸν ἀναφώνησις.

Εἰς ἀπόστασιν τριακοσίων περίπου ὀργυιῶν ἀντικείμενόν τι ἐπίμηκες, ἀτραπεζοειδές, ἀόριστον, κλονούμενον ὑπὸ πληγῶν λύζοντος ἀτμοῦ διέσχισεν ὡς ἀστραπὴ τὴν συγκεντρωμένην γραμμὴν τῶν ἠλεκτρικῶν φοτῶν τοῦ Φοβεροῦ. Παραχρῆμα ὅμως εἰσῆλθεν εἰς τὸ σκότος, ἐνῷ τὸ θωρηκτόν, ἀπατηθὲν ἐκ τῆς σκοτοδινιώδους αὐτῆς φορᾶς, διηύθυνε συμπυροκρότησιν τῶν μυδραλλιοβόλων καὶ τῶν τηλεβόλων τῶν 14 ὑφεκατομέτρων κατὰ τῆς ὑποτιθεμένης γραμμῆς τῆς διαβάσεώς του.

Δύο λεπτὰ δὲν εἶχον παρέλθει, ὅτε τὸ πλοῖον ἔσβεσε τὰ φῶτα, ὧν ἡ ἐξαφάνισις ἔμελλε νὰ σημαίνῃ τὴν ἧττάν του.

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ τορπιλλοβόλου ἐθριάμβευεν. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κυβερνήτης τοῦ Φοβεροῦ διέτασσε καὶ δεύτερον κανονιοβολισμὸν τυχαίως κατὰ τοῦ ὑποτιθεμένου σημείου, ἀξιωματικός τις ὑποπλοίαρχος τὸν βαθμόν, παρουσιάσθη πρὸς αὐτὸν μὲ τὸν πῖλον ἀνὰ χεῖρας.

— Κύριε κυβερνῆτα, εἶπεν, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς χαιρετίσω· εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας.

Ἔκπληξις ἐπεκράτησε πρὸς στιγμήν.

— Πῶς! σεῖς εἶσθε! ἐδῶ; εἰς τὸ πλοῖον; εἶπεν ὁ κυβερνήτης.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, κύριε κυβερνῆτα, ἔχω δὲ τὴν δυσάρεστον ἀποστολὴν νὰ σᾶς ἀναγγείλω, ὅτι σᾶς κατεβύθισα πρὸ ὀλίγου.

Καὶ ἐδείκνυε τὸ ἀόρατον 29, ὅπερ, φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς σελήνης, ἀπαλλαγείσης ἤδη τοῦ νέφους, ἐταλαντεύετο ἠρέμα ὑπὸ τῆς γαληνίου θαλάσσης, παρὰ τὴν κλίμακα τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ πλοίου. Ὁ Φριδερῖκος Πλεμὸν εἶχεν ἐκτελέσει τεράστειον ἀληθῶς καὶ τολμηρὸν κατόρθωμα. Χάρις εἰς τὴν γενικὴν ἐπασχόλησιν ἠδυνήθη νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ γιγαντιαίου ἐχθροῦ του, νὰ τὸν πλησιάσῃ, ν' ἀναρριχηθῇ διὰ τῆς κλίμακος καὶ ν' ἀνέλθῃ ἀπαρατήρητος ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὸν ναύσταθμον, ἐνῷ ἀπεβιβάζετο εἰς τὴν προκυμαίαν, ὁ ὑποπλοίαρχος ἐδέχθη, ἐπὶ παρουσίᾳ λαμπροῦ ἐπιτελείου, ὡς ἐπίσης τῆς μητρός του, τῆς Λευκῆς καὶ τῆς κυρίας Διλλιέρ, τὰ ἔνθερμα συγχαρητήρια τοῦ ναυάρχου.

— Λαμπρά, κύριε ὑποπλοίαρχε! εἶπεν ὁ γηραιὸς ναυτικός, ὅστις ἦτο συνήθως φειδωλὸς περὶ τοὺς ἐπαίνους. Ἠθέλησε νὰ σᾶς τὸ εἴπω αὐτοπροσώπως.

Ἀλλάζων δὲ τόνον φωνῆς, ἐπανέλαβε σιγὰ μετὰ πατρικοῦ μειδιάματος :

— Τώρα αὐθορμήτως σᾶς χορηγῶ δύο ἡμερῶν ἄδειαν ἀπουσίας. Σᾶς περιμένουν!

Ὅτε ὁ Φριδερῖκος ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν μητέρα του, εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς χήρας ὑγρούς. Προήρχετο τοῦτο ἐκ συγκινήσεως ἆρά γε ἢ ἐξ ὑπερηφανείας;

Καὶ ἡ Λευκὴ ὡσαύτως ἐδάκρυεν.

Γ'

Τὴν ἐπαύριον, οἱ δύο ἐρασταὶ συνηντήθησαν καὶ αὖθις ἐντὸς τοῦ περιπτέρου ἔνθα εἶχον ἀνταλλάξει τοὺς πρώτους ἐρωτικοὺς ὅρκους.

Εἶχον τόσα νὰ εἴπωσι πρὸς ἀλλήλους!

Ἡ Λευκὴ ἐλάλησε πρώτη. Ἦτο αἰφνιδία διάχυσις τῆς ψυχῆς της. Ἕως τότε δὲν εἶχεν ἀγαπήσει ἄλλως τὸν Φριδερῖκον, εἰμὴ ὡς τὸν ἄνδρα, πρὸς ὃν ἀφιέρου πᾶσαν τὴν ζωήν της. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς προτεραίας, χάρις εἰς τὸ θέαμα εἰς ὃ παρευρέθη, ἔβλεπεν ἐν αὐτῷ τὸν ἥρωα τῶν φοβερῶν ἐκείνων καὶ ζοφερῶν τραγῳδιῶν, καθ' ἃς ὁ ναυτικὸς εὑρίσκεται πρὸ ἑνὸς μόνου διλήμματος, τῆς ἐπιτυχίας ἢ τοῦ θανάτου.

Ὁ Πλεμὸν ἐμεγαλύνθη τεραστίως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Μετεμέλετο νῦν διὰ τοὺς ἐλαχίστους δισταγμοὺς τοῦ πνεύματός της, διὰ τὴν ἀθῴαν φιλαρέσκειαν, ἣν τυχὸν ἠθέλησε νὰ δείξῃ πρὸς αὐτόν. Ἠσθάνετο ἑαυτὴν αἰσχυνομένην καὶ μικράν, ναί, μικρὰν ἀπέναντί του, ὡς ἰδιότροπον παιδίον, ὅπερ εἰς κολοσσὸς δύναται νὰ σκεπάσῃ διὰ μόνης τῆς χειρός του. Τί ἦτο τάχα αὐτὴ ἀπέναντί του; Οὐδέποτε εἰς τὴν εὐδαίμονα καὶ πλήρη κολακείας ζωήν της ἐφαντάσθη ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ ἀντιμέτωπος περιστάσεώς τινος ἐκτάκτου, ἐπικῆς, καθ' ἣν εἰς ἀνὴρ μεγεθύνεται διὰ μιᾶς, μεταμορ-

φοῦται ὑπὸ τὴν ἀκτινοβολίαν ὑπερόχου τινὸς πράξεως.

Ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν ἀπεκαλύφθη αὐτῇ τὸ τοιοῦτο, ἔσχε τὴν γνῶσιν ταύτην. Ταυτοχρόνως ὅμως ἡ καρδία της ὑπέστη σκληρὸν σπαραγμόν! Ἐσυλλογίσθη φρικιῶσα ἐκ τοῦ τρόμου, μὴ τολμῶσα νὰ σταματήσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸν λογισμόν της κατὰ πόσον ἠδύνατο νὰ βαρύνῃ ὁ ἔρως της εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς εἱμαρμένης ἀπέναντι τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς πατρίδος. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὃν ἠγάπα νῦν παραφόρως, δὲν ἀνῆκεν εἰς αὐτὴν ἐξ ὁλοκλήρου, ἐκτὸς ἐὰν ἤθελε μειώσει τὴν ἀξίαν του.

Πάσας τὰς ἀπελπιστικὰς ταύτας σκέψεις ἐτόλμησε νὰ τὰς ἐξομολογηθῇ πρὸς τὸν Φριδερῖκον. Εἶπεν αὐτῷ τοὺς δισταγμούς της καὶ τοὺς ἀλγεινοὺς διαλογισμούς της θρηνοῦσα, κλονουμένη ὑπὸ φρικιάσεων, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ συνενοῦσα τὰς φλεγούσας πυρετωδῶς χεῖράς της μὲ τὰς ἰδικάς του. Τὸν καθικέτευσεν.

— Ὄχι, εἶνε ἀδύνατον αὐτό, εἶνε πολὺ φρικτόν, Φριδερῖκε. Θ' ἀπέθνησκα, εἶμαι βεβαία ὅτι θ' ἀπέθνησκα. Ἂν μ'ἀγαπᾷς, ὡς λέγεις, θὰ μὲ προτιμήσῃς, ἐμὲ ἀπὸ ἐκείνην, ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὴν ὁποίαν μισῶ. Ἂν εἴξευρες πόσα ὑπέστην, πόσα βάσανα ἐδοκίμασα! Καὶ αὐτὸ ἐν τούτοις δὲν ἦτο εἰμὴ παιγνίδιον! ἀλλ' ὁποῖον παιγνίδιον! Ὁ πρόλογος φρικτῶν σκηνῶν, τὰς ὁποίας μᾶς ἐπιφυλάττει ἡ πραγματικότης!

Καὶ ὑποβοηθούσης τῆς φαντασίας ἀνέπτυσσε καὶ ἐμεγαλοποίει τὸ θέαμα τῶν ἀγνώστων τρόμων τοῦ μέλλοντος. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ᾐσθάνετο ἡδονὴν νὰ καθιστᾷ πικροτέρας τὰς βασάνους, ἃς προῃσθάνετο.

Ὁ Φριδερῖκος ἀκόμη δὲν εἶχε σκεφθῆ τὸ τοιοῦτο. Δὲν εἶχε προΐδει τὴν σύγκρουσιν, ἥτις ἐν τούτοις ἦτο ἀναπόφευκτος. Ἠθέλησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ν' ἀπομακρύνῃ τὰς ζοφερὰς αὐτῆς προβλέψεις, νὰ δείξῃ τὸ ἐπίφοβον ἐκεῖνο μέλλον ὑπὸ χρώματα ἧττον ἀπαίσια.

Τότε ἠθέλησε νὰ τὴν πείσῃ, παριστῶν τὰ πράγματα ὑπὸ θαλερωτέραν ὄψιν, ὑπὸ τὴν ποιητικὴν ὄψιν, ἣν παρέχει πάντοτε ἡ θάλασσα. Ἐδέησεν ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι δὲν ἐπέτυχε τὸν σκοπόν του καὶ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποδιώξῃ ἀπὸ τῆς ἀνησύχου φαντασίας της τοὺς καταπτοοῦντας αὐτὴν φόβους. Ἀφ' ἑτέρου δ' ᾐσθάνθη καὶ αὐτὸς ἄλγος ἐν τῇ καρδίᾳ. Ἡ Λευκὴ ἐδείκνυτο πρὸς αὐτὸν ὑπὸ νέαν ἔποψιν, ἣν δὲν ἐγίνωσκε πρότερον.

Τὴν εἶχεν ἴδει περιπαθῆ, παραφόρως ἐρῶσαν, ἔμπλεων γοητείας, μὲ τὰ δάκρυά της ἐκεῖνα καὶ τοὺς ἀπερισκέπτους τρόμους της. Δὲν ἐγίνωσκεν ἀρκετὰ τὰς γυναῖκας, ὅπως κατανοήσῃ τὸν ὑποκρυπτόμενον ἀσυνηδήτως εἰς τὸν ἔρωτά των ἐγωϊσμόν, τὴν ἀμείλικτον τυραννίαν τοῦ πάθους, ἥτις οὐδὲν ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἀγαπώμενον ἄνδρα ἰδανικόν, οὐδεμίαν κλίσιν ξένην πρὸς τὴν ἄμεσον ἱκανοποίησιν τοῦ ἔρωτός των.

Ὅτε εὑρέθη μόνος ὁ ἀξιωματικὸς ἐπτοήθη. Ἔμελλε λοιπὸν νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν θυσίαν τῶν προσφιλεστάτων, τῶν εὐγενεστάτων φιλοδόξων ὀνείρων του; Δὲν εἶχεν ἄρα τὰ πάντα παραχωρήσει πρὸς τὸν ἔρωτά του συγκατατιθέμενος νὰ νυμφευθῇ γυναῖκα πλουσίαν, ἀσυγκρίτως πλουσιωτέραν ἀφ' ὅσον αὐτὸς ἠδύνατό ποτε νὰ εἶνε; Ἀλλὰ τὸ στάδιόν του, — τὸν εὐγενῆ ἐκεῖνον καὶ ὑπερήφανον βίον τοῦ ναυτικοῦ, ὃν ἠγάπα καὶ ἐξ ὁρμεμφύτου ἀτομικοῦ ὅσον καὶ ἐξ ἐπιδράσεως τῆς πατρικῆς κληρονομίας — ὤφειλε λοιπὸν νὰ τὸ ἐγκαταλίπῃ, ὅπως διανύσῃ τὴν ὀκνηρὰν καὶ πλουσίαν ζωήν, ἣν μόνη ἡ περιουσία τῆς Λευκῆς θὰ ἐξησφάλιζεν αὐτῷ;

Ὄχι, μυριάκις ὄχι! ὁ νοῦς του καὶ ἡ ψυχή του σύσσωμος ἐξανίστατο κατὰ τῆς τοιαύτης ἀπαιτήσεως καὶ ἐξεπλήττετο ὁμολογῶν καθ' ἑαυτὸν ὅτι προὐτίμα μᾶλλον ν' ἀποσπάσῃ τὴν καρδίαν του.

Ἦτο ἡ πρώτη σκιά, ἡ ἐπιρριπτομένη ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς του μέθης. Ἡ Λευκὴ βεβαίως παρετήρησε τὴν ταραχήν του. Μὲ τοὺς συνήθεις εἰς τὸ φῦλόν της ἀβροὺς δόλους ἐπολλαπλασίασε τὰς γοητείας της, προετοιμάζουσα καὶ τὴν δευτέραν ἀπόπειραν.

Ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνεμένετο ὁ κ. Γκιδὰλ καὶ ὁ ἀνεψιός του Λεοπόλδος. Ὁ Παρισινὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν μὲ τὸ ἐλεύθερον ἦθος, ὅπερ εἶχεν ἀποκτήσει ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐν ᾗ ἔζη. Ἐνδομύχως δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι, ἔχων ἀντίπαλον τοιοῦτον οἷος ὁ ὑποπλοίαρχος, ἡ ἥττά του ἦτο βεβαία καὶ ὅτι ὤφειλε ν' ἀποβάλῃ διὰ παντὸς τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν προῖκα καὶ τὴν χεῖρα τῆς Λευκῆς. Ἀλλ' οὐδ' ἴχνος ἄφησε νὰ διαφανῇ ἐκ τῆς δυσαρεσκείας του καὶ τῆς λύπης του, πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν, διότι ἠγάπα πράγματι ἐκείνην, ἣν ἀπὸ μακροῦ χρόνου εἶχε συνειθίσει νὰ θεωρῇ ὡς μνηστήν του.

Ὁπωσδήποτε ὅμως ἡ ἐλπὶς δὲν ἐξέλιπεν ὁλοτελῶς ἐξ αὐτοῦ, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, τὸ κακότροπον ἐκεῖνο αἴσθημα, ὅπερ παρακινεῖ τὸν ἀπηλπισμένον νὰ ἐπανακτήσῃ διὰ παντὸς μέσου ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται θεμιτῶς νὰ ἐπιτύχῃ.

Ὁ Λεοπόλδος λοιπὸν ἐπλησίασε μειδιῶν τὸν εὐτυχῆ ἀντεραστήν του καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Κύριε, εἶπεν, ὀφείλω νὰ συγχαρῶ ὑμᾶς πρῶτον μὲν διότι προετιμήθητε παρὰ νεάνιδος, τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἄλλοι ἐπεθύμουν νὰ καταστήσωσιν εὐτυχῆ. Εἶτα δὲ νὰ συγχαρῶ καὶ αὐτήν, διότι ηὐτύχησε νὰ προτιμήσῃ μεταξὺ ὅλων ἄνδρα δικαιολογοῦντα τόσον πολὺ τὴν τοιαύτην ἐκλογήν.

Ὁ Φριδερῖκος ἀπήντησεν ὁπωσοῦν τεταραγμένος. Χωρὶς νὰ γινώσκῃ τὴν αἰτίαν ᾐσθάνετο ἐνδόμυχον ἀπέχθειαν πρὸς τὸν πεπολιτισμένον ἐκεῖνον νέον, οὗ ἡ κομψότης ἀπέβαινε χλευαστικὴ καὶ σχεδὸν αὐθάδης. Ἀλλ' οἱ λόγοι του οὐδεμίαν ἀπέκρυπτον ὀπισθοβουλίαν· ἐφαίνοντο εἰλικρινεῖς καὶ χρηστοί. Ἄρα οὐδὲν ἐδικαιοῦτο νὰ ὑποπτεύσῃ.

Χυδαιοτάτη συνδιάλεξις συνήφθη μεταξὺ τῶν δύο νέων. Ἤδη ὁ Λεοπόλδος εἶχεν ἐξαγάγει ἐκ σιγαροθήκης κομψῆς ἐκ δέρματος καρχαρίου δύο ἐξαίρετα σιγάρα, ὧν τὸ ἓν προσέφερε πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, ὅτε ἐνεφανίσθη ἡ Λευκή.

Ἀμφότεροι κατεθαμβώθησαν.

Ὑπὸ τὴν κομψοτάτην περιβολήν της διεγράφοντο τὰ θέλγητρα πάντα τοῦ χαρίεντος σώματός της. Ἡ Λευκὴ δὲν ἐνεφανίζετο πλέον μὲ τὴν αἰδήμονα χάριν τῆς νεάνιδος, ἀλλὰ μὲ τὴν μεθυστικὴν γοητείαν τῆς γυναικός.

Ἔτεινε ταυτοχρόνως ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας πρὸς τοὺς δύο νέους.

— Μπᾶ! ὁ κύριος Λεοπόλδος! εἶπε μετὰ χαρᾶς οὐχὶ προσποιητῆς. Καλὰ ἐκάμετε νὰ ἐπανέλθητε. Σᾶς παρουσιάζω τὸν κύριον Φριδερῖκον Πλεμόν, μνηστῆρά μου.

— Δεσποινίς, ἀπήντησεν εὐσεβάστως ὁ ἀκόλουθος τοῦ ὑπουργείου, χάρις εἰς τὴν κυρίαν Διλλιὲρ ἡ παρουσίασις ἐγένετο. Συνεχάρην ἤδη τὸν κύριον Πλεμόν· τώρα προσφέρω πρὸς ὑμᾶς τὰ συγχαρητήριά μου.

Οἱ λόγοι του ἦσαν ἀθῳότατοι βεβαίως. Ἀλλὰ φεῦ! τὸ ἐλάχιστον ἀρκεῖ ὅπως ἐξεγείρῃ τὴν ζηλοτυπίαν σφοδρῶς ἐρώσης καρδίας. Διατί τάχα ὁ ὑποπλοίαρχος ᾐσθάνθη αἰφνίδιον ψυχρότητα ἕνεκα τῆς ἀπερίττου ἐκείνης συμπεριφορᾶς καὶ τῆς σχεδὸν οἰκειότητος, ἥτις ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ Παρισινοῦ καὶ τῆς Λευκῆς; Δὲν ἠδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ἴσως ᾐσθάνετο τὸν ἀντίκτυπον τῶν προηγουμένων αὐτοῦ ἀνησυχιῶν. Ἄλλως τε δὲν ἔσχε καιρὸν ἐπαρκῆ νὰ σκεφθῇ. Ἡ νεᾶνις ἀπέτεινε χαιρετισμὸν οἰκεῖον πρὸς τὸν Γκιδὰλ λέγουσα:

— Ἐπιτρέπετε, αἴ;

Καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονα τοῦ Φριδερίκου εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κῆπον.

Ἐκεῖ τρυφερῶς κλίνουσα πρὸς [illegible] ἀξιέραστος ἐκ χάριτος καὶ ἀφελείας [illegible] ἀνέλαβε τὴν ἐρώτησιν τῆς πρωΐας.

— Λοιπόν, ἠρώτησε, τί θὰ μοῦ [illegible] τήσῃς; Ἐσκέφθης;

Ἂν ἐσκέφθη! Βεβαίως αἱ σκέ[illegible] δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ Πλεμό[illegible] Λίαν τεταραγμένος, ἀμηχανῶν, ἔβλεπε [illegible] τὴν νεάνιδα, ἥτις τὸν παρετήρει ἀτεν[illegible] εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἵστατο ἐνώπι[illegible] μὲ τὰς χεῖρας συνηνωμένας, μὲ [illegible] ἐρωτηματικόν, ἀναμένουσα ἀνα[illegible] ν' ἀκούσῃ ὅ,τι ἤλπιζε, τὴν πα[illegible] ἐκείνην, ἥτις ἔμελλε νὰ ἐξασφαλίσῃ [illegible] εὐτυχίαν της.

Ὁ Φριδερῖκος δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀ[illegible] φανθῇ διὰ μιᾶς ἀπαντήσεως.

Ἠστειεύθη ἐπὶ τῶν φαντασιωδῶν τ[illegible] μων τῆς νεάνιδος, ὡς εἶχε πράξει καὶ [illegible] λοτε. Ἐπανέλαβε τὰ ἐπιχειρήματά τ[illegible] ἄτινα δὲν ἔλυον τὸ πρόβλημα, διότι [illegible] ἐνέπνεον τὴν πεποίθησιν. Ὅτε ἀπεχω[illegible] σθησαν, μετὰ συνδιάλεξιν διαρκέσασαν [illegible] λίγας στιγμάς, ἦσαν δυσηρεστημένοι π[illegible] ἀλλήλους· δὲν ἐφάνησαν εἰλικρινεῖς, [illegible]

μᾶλλον εἰτεῖν, μόνος ὁ Φριδερῖκος ὀπισθοχωρῶν ἀπέναντι κατηγορηματικῆς ἀποφάσεως, κπέκρυψε τὸν λογισμόν του.

Ἡ Λευκή, πάσχουσα ἐξ ἐλαφρᾶς νευρικῆς ἐξάψεως, εἶπε :

— Βλέπω ὅτι κάμνεις ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὸ μέλλον. Ἐπίστευον ὅτι ὁ γάμος ἦτο δῶρον ἄνευ ἐπιφυλάξεως. Ἠπατήθην· συγχώρησέ με.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ-ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Εἶναι δυνατόν !

— Εἶναι βέβαιον. Ἐν παραδείγματι, ἔχω ἕνα συνάδελφον, — βλέπεις αὐτὸν ὄπισθεν τῆς πρὸς τὴν δύσιν κλινούσης ἐκείνης κυρίας ; — ὅστις ἀποποιεῖται ἐπιμόνως πάντα προσενεχθέντα αὐτῷ προβιβασμόν. Τί λέγω ; Δὲν λαμβάνει οὐδ' ἑνὸς μηνὸς ἄδειαν, πλὴν ἐὰν τὸ ὥριμον ἐκεῖνο ρόδον ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ περιηγηθῇ ὀλίγον τὴν Γαλλίαν. Τὸ σταδιόν του κινδυνεύει· ἀπώλεσε τὴν δραστηριότητά του· ἀποκαλοῦσιν αὐτὸν «ὁ κύριος μὲ τὰς ταινίας,» διότι, μιμούμενος τὰς ὀρέξεις τῆς Γλυκερίας του, ἐπλήρωσε τὴν αἴθουσάν του ταινιῶν, καλλιτεχνικῶς κομβωμένων. Εἶναι ἀνὴρ ἀπωλεσμένος· εἶναι κάνθαρος.

— Καὶ σύ ;

— Ἐγὼ παλαίω εἰσέτι, διότι μόνον πρὸ ἓξ μηνῶν εὑρίσκομαι ἐνταῦθα. Πλήν, ταχέως ἢ ἀργά, θὰ πάθω ὅ,τι καὶ οἱ λοιποί, θὰ γίνω κάνθαρος, ἄλλως θὰ θεωρηθῶ κακῶς ἀνατεθραμμένος. Θὰ ἐθεωρούμην ὡς ἐκεῖνον, ὅτις ψαύει πάντα τὰ τεμάχια τοῦ προσφερομένου αὐτῷ φαγητοῦ πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ νὰ λάβῃ ἓν. Οἱ ἄλλοι λέγουσιν αὐτῷ ἐνδομύχως : « Λάβετε λοιπόν, τί διάβολον ! »

— Εἶναι, λοιπόν, ὀλίγον... ἄτακτος ἡ κοινωνία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ;

— Ἄτακτος ! Ἀπ' ἐναντίας. Εἶναι ἡ τάξις ἐν τῇ ἀταξίᾳ. Ἀφοῦ συνηθίσῃς, θὰ εὑρεθῇς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ὡς ἀστρονόμος ἐν τῷ μέσῳ τῆς φαινομένης ἀταξίας τῶν ἀστέρων. Μόλις φανῇ πλανήτης τις, θὰ δύνασαι νὰ προείπῃς ἀσφαλῶς, ὅτι ὁ δεῖνα δορυφόρος δὲν εἶναι μακράν. Προκειμένου ὅμως περὶ πλανητῶν, παρατήρησον ἕνα, τελευταίως ἀνατείλαντα εἰς τὸν ὁρίζοντα. Ἀνέρχεται, τῇ ἀληθείᾳ, λίαν τολμηρῶς εἰς τὸ ζενίθ. Ἰδὲ καὶ ἄκουσον.

Ὀρθία ἐπὶ τῆς φερούσης τὴν ὀρχήστραν καὶ διὰ λαμπάδων φωτιζομένης λέμβου, ὑψηλὴ καὶ νεαρὰ κυρία, μὲ τὸ πρόσωπον κατὰ τὸ ἥμισυ κεκαλυμμένον ὑπὸ μανδύου ἐκ τριχάπτων, ὅστις ἐκάλυπτε τὴν κεφαλήν της, ἔψαλλε τὴν *σερενάταν* τοῦ Πασάντε. Ἡ φωνή της ἦτο ἥκιστα ἐντελής, ἀλλ' ἡ ἀοιδὸς δὲν ἦτο ἄτολμος, ἡ δὲ τόλμη αὐτῆς, ἑνουμένη μετὰ τῆς πρωτοτυπίας τῆς παραστάσεως, ἔκαμνε νὰ λησμονῇ τις τὴν ἔλλειψιν τῆς τέχνης.

— Βλέπεις καὶ ἀκούεις, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαβόρδ, τὴν χαρίεσσαν κυρίαν Μιλτιάδου, σύζυγον τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος. Παρηγορεῖται ὅτι δὲν εἶναι ἡ πρώτη ἀπανταχοῦ, πληροῦσα τὰς αἰθούσας τῶν πρεσβυτικῶν μεγάρων, διὰ τοῦ ὡραίου προσώπου καὶ τῶν θαμβούντων στολισμῶν της. Δύναμαι μάλιστα νὰ ὀνομάσω ἀξιολόγους τινὰς κυρίας, αἵτινες τὴν ζηλεύουσι, χωρὶς νὰ ἦναι πεπεισμέναι, ὅτι εἶναι ἀξιόζηλος.

— Καὶ ὑπάρχει κάνθαρος ;

— Ὄχι· εὑρισκόμεθα εἰς τὸ στάδιον τῶν χρυσαλλίδων. Ἐνυμφεύθη μόλις πρὸ δέκα καὶ ὀκτὼ μηνῶν. Ὁ σύζυγός της, ὅστις ἔλαβεν αὐτὴν μόνον χάριν τῶν ὡραίων ὀφθαλμῶν της, δὲν εἶναι νέος, εἶναι ὅμως πλούσιος καὶ λέγεται ὅτι εἶναι πολὺ αὐστηρός.

— Ἀ ! ἀποβιβάζεται, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος.

Ἡ κυρία Μιλτιάδου, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἐρασιτεχνῶν, ἀνήρχετο βραδέως τὰς ἐκ μαρμάρου βαθμίδας τῆς κλίμακος τοῦ γαλλικοῦ πρεσβείου. Ἡ ἀκολουθία ἐκλείετο ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες, φέροντες τὰς δᾴδας, ἐτάχθησαν κατὰ μῆκος τοῦ ἐξώστου, πληρώσαντες αὐτὸν θαμβοῦντος φωτός. Ὁ πρεσβευτὴς ἔδραμε πρὸς τὴν εὐειδῆ ἐπισκέπτριαν.

— Ἔμελλον νὰ παραβάλω ὑμᾶς πρὸς τὴν Κλεοπάτραν ἐν τῇ τριήρει της, εἶπεν· ἀλλ' οὐδὲν ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ Κλεοπάτρα ἐγίνωσκε νὰ ψάλλῃ ὡς ὑμεῖς.

Ὁ Λαβόρδ ἔθιξε τὸν ἀγκῶνα τοῦ φίλου του καὶ ἐψιθύρισε :

— Περιττὸν ἐγκώμιον ! Ἡ κυρία δὲν διακρίνεται ἐπὶ παιδείᾳ καὶ νομίζω ὅτι θὰ τῇ ἦτο πολὺ δυσχερὲς νὰ εἴπῃ τίς ἦτο ἡ Κλεοπάτρα καὶ τί ἡ τριήρης αὐτῆς.

Ὅπως δήποτε, ἡ Κλεοπάτρα ἔδειξεν, ὅτι εὐηρέστησεν αὐτῇ ἡ παραβολή. Ἐμειδίασεν, ἐχαιρέτισε τὰς κυρίας καὶ τοὺς κυρίους καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ ἀνακλίντρου, δεικνυμένη ηὐχαριστημένη διὰ τὴν ὑποδοχήν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀνεκάλυψε τοὺς ἰδιαιτέρως συνδιαλεγομένους δύο φίλους.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε μὲ θωπευτικὸν ὕφος, συνομνύουν εἰς τὸν οἶκόν σας. Τίνες εἶναι ἐκεῖνοι οἱ συνωμόται, οἵτινες κρύπτονται εἰς τὸ σκότος ;

— Κύριοι ! κύριοι ! ἔκραξεν ὁ πρεσβευτής, πλησιάσατε καὶ δείξατε πρὸς ὅλους, ὅτι δὲν εἶσθε ὡπλισμένοι δι' ἐγχειριδίων ἢ δηλητηρίων.

— Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὴν φιλάρεσκον ! ἐψιθύρισεν ὁ γραμματεύς. Ὁσάκις μεταβῇ που, πρέπει ὅλοι νὰ εὑρίσκωνται ἐπὶ τῆς γεφύρας. Ἐμπρός, ἐλθέ· πλὴν προσπάθησον νὰ μὴ φανῇς συμπαθητικὸς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς. Ὁ πρεσβευτὴς εἶναι φιλόποπτος.

Διηυθύνθησαν μετ' αὐταπαρνήσεως πρὸς τὴν ὁμήγυριν. Ἡ κυρία Μιλτιάδου ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νεαρὸν διπλωμάτην ὡς πρὸς παλαιὸν γνώριμον. Εἶτα δέ, διακρίνασα τὸν Μαυρίκιον, ἐφάνη, ὡς αὐτός, ἐκπληττομένη.

— Πῶς ! ἀνεφώνησεν ὀλίγον τεταραγμένη· ὑμεῖς ! ὑμεῖς !

Πάντες οἱ παρεστῶτες ἠδυνήθησαν νὰ παρατηρήσωσιν, ὅτι ὁ Μαυρίκιος ἐγένετο ὠχρότατος· δὲν τὸ παρετήρησε δὲ τελευταία ἐκείνη, ἥτις ἦτο ἡ αἰτία τῆς ὠχρότητος αὐτοῦ. Ἴσως ἦτο αἰτία ἔμμεσος, ἀλλὰ τί ἐσήμαινεν ! Ἔδει ν' ἀκούσῃ τις μὲ ὁποῖον προστατευτικὸν τόνον φωνῆς εἶπεν :

— Ἀγαπητὲ κύριε Βιλφερών ! Χαίρω πράγματι πολύ, διότι σᾶς ἐπανευρίσκω, βλέπω δὲ μετ' εὐχαριστήσεως, ὅτι ἐπίσης ὑμεῖς δὲν ἐλησμονήσατε τὴν ὁδὸν τῶν Ρόδων.

Οἱ παρεστῶτες παρηκολούθουν τὴν σκηνὴν μετὰ περιεργίας. Μάλιστα δέ τινες κυρίαι ἤλπισαν ὅτι ἔμελλε ν' ἀποκαλυφθῇ « ἓν πτῶμα » ἐν τῷ παρελθόντι ἐκείνου τοῦ ραδιούργου. Ἡ κυρία Μιλτιάδου ἐξηκολούθησεν ἀτάραχος, ἀπευθυνομένη πρὸς πάντας :

— Ὁ ἰατρὸς ἐσύχναζεν εἰς τὸν οἶκόν μου εἰς Σμύρνην πρὶν ἢ συζευχθῶ. Ἀ ! Θεέ μου ! Πόσον εἶναι μακρὰν ἐκεῖνος ὁ καιρὸς ! Καὶ πόσον ἤμεθα τότε νέοι !

Μειδίαμα παθητικὸν καὶ ταὐτοχρόνως εἰρωνικὸν συνώδευσε τὴν φράσιν. Οὐδεὶς πλέον ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ, ὅτι ὁ νεαρὸς ἰατρὸς εἶχεν ἐρασθῇ παραφόρως τῆς ὡραίας Σμυρναίας, ἥτις περιεφρόνησεν αὐτόν. Ἰδοὺ πῶς γράφεται ἡ ἱστορία.

Ὁ Μαυρίκιος, μὴ ἐννοήσας ὁποῖον μέρος ἀπέδιδον αὐτῷ οἱ θεαταί, ἠρώτησε :

— Πῶς ἔχουσιν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λεωνίδου ;

— Καλῶς, εὐχαριστῶ. Τώρα εἶναι κατάμονοι, οἱ καϋμένοι ! Ὑμεῖς ὅμως πρὸ πόσου καιροῦ εὑρίσκεσθε ἐνταῦθα ;

— Τὸ πολὺ πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος.

Ἡ εὐειδὴς Ἀννέττα ἐπεθύμει μεγάλως ν' ἀπευθύνῃ προσέτι ἐρωτήσεις τινὰς πρὸς τὸν Μαυρίκιον, ἀλλά, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ ἐνώπιον τόσων περιέργων, δὲν ἦτο δυνατόν. Ἠτένισε τὸν νέον ὡς ἵν' ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἢ ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ αἴτιον τῆς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν παρουσίας του, πλήν, οὐδὲν ἀνακαλύψασα, εἶπεν αὐτῷ :

— Πότε θὰ ἔλθετε νά με ἴδητε ;

— Ἀλλά, κυρία...

— Λοιπόν, αὔριον εἰς τὰς τέσσαρας. Ἔλθετε, θὰ συνδιαλεχθῶμεν περὶ τῆς Σμύρνης.

Ἐμειδίασεν ἀδελφικῶς, ὅπως τῷ ὑποδείξῃ ὅτι ἠδύνατο νὰ ἦναι ἥσυχος καὶ ὅτι δὲν ἔμελλε νά τον ἐπιπλήξῃ, εἶτα δ' ἔστρεψεν αὐτῷ τὰ νῶτα καὶ ἐπανῆλθε μεγάλη κυρία, στενάζουσα ἐπιχαρίτως, ὡς θὰ ἔπραττεν ἡ Μαρία Στουάρτη εἰς τὸ Χόλυ-Ρούδ, θρηνοῦσα τὴν νεότητά της καὶ τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας. Ἀτυχὴς Δημόσθενες ! ἀτυχὴς Δουδού ! ἀτυχὴς κοκώνα Μαριγώ ! . . . Ἐὰν ἠδύναντο νὰ ἴ-

δωσι τὴν Ἀννέτταν των καὶ νὰ λάβωσιν ἓν παγωτὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν πρεσβευτοῦ!

Ὁ Λαβόρδ, διακαιόμενος ὑπὸ τῆς περιεργίας καὶ ὀσφραινόμενος τὴν συνέχειαν ἐρωτικοῦ δράματος, εἶχε λάβει αὖθις τὸν βραχίονα τοῦ ἰατροῦ. Ὅτε δὲ παρέσυρεν αὐτὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐξώστου, τῷ εἶπε:

— Μήπως κατὰ τύχην αὐτὴ σ' ἔκαμε νὰ τρέξῃς ἕως ἐδῶ;

—Ἄ! — ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος, ὑψώσας τοὺς ὤμους—ἰδοὺ ἐρώτησις ἀνόητος δι' ἄνδρα πνευματώδη. Νομίζω, ὅτι ὤφειλες νὰ ἐννοήσῃς, ὅτι οὐδέτερος ἡμῶν, οὐδ' ἐγώ, οὐδ' ἐκείνη, προσεδόκει τὴν συνάντησιν ταύτην.

— Ὦ! φίλτατέ μοι, τὰ σημαίνοντα ἔκπληξιν ἐπιφωνήματα κατὰ τὰς συναντήσεις εἶναι τὸ *α β γ* τῆς ἐρωτικῆς τέχνης. Δύναμαι ὅμως νὰ σε διαβεβαιώσω, ὅτι ἐκ τῶν εἴκοσι παρόντων ἐνταῦθα προσώπων, τὰ δέκα εἶναι πεπεισμένα, ὅτι ὑπῆρξας, εἶσαι ἢ θὰ γίνῃς ἐραστὴς τῆς κυρίας.

— Πόσον εἶναι ἄδικος ἡ κοινωνία! Σὺ ὅμως δέον νὰ μάθῃς, ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν ἀπέφυγον σχέσεις, ἀπεποιήθην γάμους καὶ ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν ἀγαθῶν γονέων μου, οἵτινες ἐπέμενον νὰ με κρατήσωσι πλησίον των, ὅπως μείνω πιστὸς πρὸς νεάνιδα, τὴν ὁποίαν λατρεύω.

— Καὶ τὴν ὁποίαν θὰ νυμφευθῇς; — ἠρώτησεν ὁ Λαβόρδ.

— Τοῦτο, φίλε μου, εἶναι ὡς τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα: «Ἐλπίζουσιν εἰς τὸν χρόνον, ὅπως τὸ συμβιβάσῃ», ἑπομένως τεκμαίρεται ὅτι οὐδέποτε θέλει συμβιβασθῆ. Τὸ γινώσκουσι πάντες, σὺ πρῶτος, ὅστις πληρώνεσαι διὰ τὴν λύσιν αὐτοῦ, καὶ εἶναι ἐντελῶς πεπεισμένοι, ὅτι δὲν λύεται.

Ἔκ τινος κινήσεως τῆς ὀμηγύρεως οἱ δύο νέοι ἐνόησαν, ὅτι ἡ ὡραία κυρία Μιλτιάδου ἀπήρχετο, ἐχαιρέτισαν δ' αὐτήν, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐφάνη, ὅτι ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸν χαιρετισμὸν αὐτῶν. Καὶ ὅμως, ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶχεν ἴδει αὐτούς, δὲν ἔπαυσε νὰ τους κατασκοπεύῃ, ὑποκρινομένη συγχρόνως ὅτι δὲν προσεῖχεν εἰς αὐτούς.

ΚΒ'

Τὴν ἑσπέραν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Μαυρίκιος, λαβὼν τὴν γνωστὴν ἡμῖν ἐπιστολὴν τοῦ πατρός του, ἐγκατέλιπε τὴν Σμύρνην, ἡ Ἑλενίτσα ἐκλήθη εἰς μυστικὴν συνέντευξιν ὑπὸ τοῦ θείου καὶ τῆς θείας της. Ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν προσώπων των ἐμάντευσε τὰ πάντα. Ἄλλως, ὁ καταπλους τοῦ ἐκ τῆς Γαλλίας ταχυδρομικοῦ ἀτμοπλοίου, ἡ παρέλευσις ὁλοκλήρου τῆς ἡμέρας ἄνευ εἰδήσεων, ἡ μυστηριώδης ἐπίσκεψις τοῦ Μαυρικίου καὶ ἡ ἀναχώρησίς του χωρὶς νὰ την ἴδῃ, πάντα ταῦτα οὐδὲν ἀγαθὸν προοιωνίζοντο αὐτῇ. Ἐλάχιστα, λοιπόν, ἐξέπληξεν αὐτὴν ἡ ἀνακοίνωσις, ἣν ἐποιήσατο αὐτῇ ὁ κύριος Χάρρισων διὰ λόγου, ἐπιμελῶς διῃρημένου εἰς τρία μέρη, ὡς ὁ λόγος ἱεροκήρυκος, ἀλλ' εὐτυχῶς ἧττον μακροῦ.

Πρῶτον αἱ ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας ἠνάγκαζον τὸν ἰατρὸν ν' ἀπέλθῃ τὴν αὐτὴν ἑσπέραν εἰς τὴν Σινικήν. Δεύτερον ὁ πατήρ του εἶχεν ἐπικαλεσθῆ κατὰ τοῦ προταθέντος αὐτῷ σχεδίου νόμιμα κωλύματα, τὰ ὁποῖα ἦτο ἀδύνατον ν' ἀρθῶσι. Καὶ τελευταῖον εἶχε συμφωνηθῆ μεταξὺ τοῦ Μαυρικίου καὶ τοῦ ἐπιτρόπου τῆς Ἑλενίτσας, τοῦ φύλακος τῆς ἀξιοπρεπείας της, ὅτι πᾶσα σχέσις μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἰατροῦ ἔμελλε νὰ διακοπῇ μέχρι τῆς ἡμέρας—ἐὰν ἔμελλε ν' ἀνατείλῃ ἐκείνη ἡ ἡμέρα—καθ' ἣν ὁ κύριος Βιλφερὼν πατὴρ ἤθελεν ἀποσύρει τὴν ἄρνησίν του.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἡ δυστυχὴς νεᾶνις, οὔτε μίαν ἐπιστολήν;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Χάρρισων, μίαν μόνην. Ἰδού την.

Ἐξηκολούθησε δὲ τὴν ὁμιλίαν του, πλέκων τὸ ἐγκώμιον τοῦ Μαυρικίου καὶ ὁμολογῶν, ὅτι ὁ νέος Γάλλος εἶχε προσενεχθῆ ὡς *ἐντελῶς ἀξιότιμος εὐγενής*!

Ἡ Ἑλενίτσα ἤκουσεν αὐτόν, ὡς θά τον ἤκουεν, ἐὰν ἔπλεκε τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἡλίου. Τίς ἐσκέπτετο ν' ἀμφιβάλῃ περὶ τοῦ Μαυρικίου; Τοῦτο μόνον ἐκείνη ἐσκέπτετο, ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπως ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔψαυε διὰ τῶν δακτύλων της καὶ εὕρισκε πολὺ λεπτήν. Εἶνε ὅμως δυνατὸν νὰ γραφῶσι τόσα πράγματα ἐπὶ μιᾶς σελίδος! Μόλις ἠδυνήθη, ἔδραμε καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸν κοιτῶνά της. Μετὰ δὲ μίαν ἀκόμη ὥραν ἐκάθητο πρὸ τοῦ γραφείου της μὲ τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν της καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μηχανικῶς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ἑπομένης φράσεως, συμβόλου ἱερᾶς ὑποσχέσεως, μόνης ἐλπίδος.

«Ἐπὶ τοῦ *Ταύρου* ὡρκίσθην ν' ἀφιερώσω ὑμῖν τὴν ζωήν μου ὁλόκληρον. Ὁσάκις βλέπετε ἐκεῖνο τὸ ὄρος, ἀναπολεῖτε τὴν ὑπόσχεσίν μου. Θὰ γίνω σύζυγός σας ἢ οὐδέποτε θέλω νυμφευθῆ. Ἐὰν ὁ Θεὸς θέλῃ, ταχεῖαν ἐντάμωσιν».

Ὅ,τι ἐξέπληττεν αὐτὴν ἦτο ἡ σιωπὴ τοῦ Μαυρικίου περὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ πατρός του καὶ περὶ τῶν αἰτίων τῆς σκληρᾶς ἀρνήσεως αὐτοῦ.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἐξέφρασε τὴν περὶ τούτων ἀπορίαν της τῷ θείῳ της, ὅστις ἀπεκρίθη:

— Δύναμαι μόνον νὰ σε βεβαιώσω, ὅτι τὰ αἴτια ὑπάρχουσι, θέλεις δὲ μάθει αὐτά, ἀφοῦ σοὶ δώσω λογαριασμὸν τῆς διαχειρίσεώς μου ὡς ἐπιτρόπου κατὰ τὴν ἐνηλικίωσίν σου. Ἄλλως, οὔτ' ἐγώ, οὔτε σὺ δυνάμεθα νὰ καταστρέψωμεν αὐτά.

Ἡ Ἑλενίτσα ἐγίνωσκεν, ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο ν' ἀναγκάσῃ τὸν θεῖόν της νὰ ὁμιλήσῃ, ὁσάκις εἶχεν ἀποφασίσει νὰ σιγήσῃ. Ἐσιώπησε λοιπὸν καὶ ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας οὐδεὶς πλέον ἤκουσεν αὐτὴν νὰ ποιήσηται ὑπαινιγμὸν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Μαυρικίου. Ἠγάπησεν, ἐπίστευσε καὶ περιέμεινεν ἐν σιγῇ, ὡς οἱ ἅγιοι, τῶν ὁποίων ὁλόκληρος ὁ βίος δὲν εἶναι ἢ βεβαία καὶ διαρκὴς ἐλπὶς νὰ κατακτήσωσι τὸν οὐρανόν.

Ἡ ὑγιεία της ὅμως ἠλλοιώθη. Συγχρόνως ἡ ἱστορία της εἶχε κατασταθῆ τὸ εὐάρεστον θέμα τῶν ἀδολέσχων καὶ τῶν κακολόγων τῆς πόλεως. Εἰς τὴν δευτέραν κοινωνικὴν τάξιν ἐγέλων, λαλοῦντες περὶ αὐτῆς, εἰς δὲ τὴν πρώτην τὴν συνελυποῦντο, ὅπερ δὲν ἠξίζε περισσότερον. Ἡ θέσις πεπτωκυίας βασιλίσσης οὐδέποτε εἶναι εὐχάριστος, ἕνεκα δὲ τούτου, ὅτε οἱ Χάρρισων προὔτεινον αὐτῇ νὰ ἐπιταχύνωσι τὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν μετάβασίν των, ἐδέχθη προθύμως. Ἀπὸ τὸ Μπουρνόβα τοὐλάχιστον δὲν θὰ ἔβλεπε τὴν θάλασσαν καὶ τὸ *Δυμὼν-δ' Οὐρβίλ*.

Τὸ θέρος παρῆλθεν ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ ἄνευ εἰδήσεων ἐκ μέρους τοῦ Μαυρικίου. Ἡ Ἑλενίτσα, μαθοῦσα τὸ νοσηρὸν τοῦ κλίμακος τῆς Κοχιγκίνας, ἐσκέφθη ὅτι ἴσως ἐκεῖνος εἶχεν ἀποθάνει, ἐπένθει δ' ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει πάντοτε μνηστῆρά της.

Μετὰ τὸ πρῶτον ψῦχος, ἡ οἰκογένεια ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σμύρνην, ἀλλὰ τὸ *Δυμὼν-δ'Οὐρβὶλ* εἶχεν ἀποπλεύσει. Αὕτη δ' ὑπῆρξε πικρὰ ἀπογοήτευσις διὰ τὴν Ἑλενίτσαν, ἐλπιζουσαν ν' ἀκούσῃ τοὺς ἀξιωματικούς, ποιουμένους λόγον περὶ τοῦ ἰατροῦ. Τὰ πάντα ἐφαίνοντο ἀποχωρίζοντα αὐτοὺς ἀλλήλων περισσότερον. Ἡμέραν τινὰ ὅμως ἔσχε τὴν παραμυθίαν νὰ μάθῃ, ὅτι ὁ Μαυρίκιος εὑρίσκετο πάντοτε ὑγιὴς εἰς Σαϊγκὸν καὶ ὅτι ἀντετάσσετο ἐπιμόνως εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν γονέων του νὰ ἐπανέλθῃ παρ' αὐτοῖς.

—Ὦ! ὁ φίλτατός μοι! εἶπεν ἐνδομύχως. Ἐὰν ἤθελε νὰ με λησμονήσῃ, θὰ ἐπέστρεφε ν' ἀναζητήσῃ τὴν λήθην εἰς τοὺς Παρισίους.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν, συνέβη γεγονός, εἰς ὃ μεγάλως ἠδιαφόρησε, καίτοι συγκινῆσαν ὁλόκληρον τὴν Σμύρνην.

Θεόδωρός τις Μιλτιάδου ἦτο ἐκεῖ ὡς πρόξενος. Ἦτο σχεδὸν ὥριμος τὴν ἡλικίαν καὶ διὰ στενωτάτης φιλίας συνδεδεμένος μετά τινος συμπατριώτου αὐτοῦ, καλουμένου Γεωργίου, ὅστις εἶχε νυμφευθῆ τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ κατῴκει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διερμηνεὺς ὢν παρά τινι πρεσβείᾳ. Κατὰ φυσικὸν λόγον, ὁ κύριος Μιλτιάδου ἐγένετο οἰκεῖος τῶν κυρίων Χάρρισων, ἐκ τούτου δ' ὁ πολιόθριξ, ἀλλὰ πλούσιος ἐκεῖνος ἄγαμος, ἐθεωρήθη ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης ὡς ἐπιζητῶν τὴν χεῖρα τῆς Ἑλενίτσας. Ἀλλ' ἡ κοινὴ γνώμη ἐσφάλλετο ὡς πρὸς τοὺς πόθους τοῦ κυρίου Μιλτιάδου, διότι οὗτος ἐσύχναζεν ἐπίσης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Λεωνίδου, ἡμέραν δέ τινα διεδόθη ἀποτόμως ἡ εἴδησις, ὅτι ὁ γάμος αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἀννέττας ἔμελλε νὰ τελεσθῇ προσεχῶς. Ἐπὶ τέλους διὰ τὴν ἀθῶαν τῆς ὁδοῦ τῶν Ρόδων τὸ *κακὸ 'μάτι* εἶχεν ἐξορκισθῆ καὶ ἤρχιζεν ἡ ἐποχὴ τῶν θριάμβων!

Ἐξ ὅλων τῶν μελλόντων καὶ προσδοκωμένων θριάμβων της, ὁ εὐαρεστότερος αὐτῆς ὑπῆρξε τὸ νὰ ἴδῃ τοὺς πλουσίους

Χάρρισων, οἵτινες οὐδέποτε εἶχον προσκαλέσει αὐτὴν εἰς τὸν οἶκόν των, προσερχομένους νὰ συγχαρῶσιν αὐτῇ. Δὲν δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι προσῆλθον εὐχαρίστως, ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νά το ἀποφύγωσι πρὸς ἐκείνην, ἥτις ἐλάμβανε τὸ ὄνομα τοῦ φίλου τοῦ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβροῦ τῆς κυρίας Χάρρισων. Ἄλλως, ἡ Ἀννέττα ὑπῆρξε μεγάθυμος καὶ γενναία. Ἦτο αὕτη ἐμβριθὴς πολιτικὴ ἢ ἡ εἱμαρμένη εἶχε προορίσει αὐτὴν ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὸν βίον τῆς Ἑλενίτσας, παρὰ τὴν θέλησίν της; Ἀληθὲς μόνον εἶναι, ὅτι αἱ δύο ἐκεῖναι νεάνιδες, αἵτινες, μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέρας, μόλις ἐγνωρίζοντο ἐξ ὄψεως καὶ οὐδὲν εἶχον πρὸς ἀλλήλας κοινόν, οὔτε τὴν καλαισθησίαν, οὔτε τὴν ἀνατροφήν, οὔτε τὰς ἕξεις, ἅμα σχετισθεῖσαι, ἐγένοντο στεναὶ φίλαι. Ἡ Ἑλενίτσα, εὐαίσθητος καὶ εἰλικρινής, θεραπευθεῖσα ἀπὸ τῆς ὑπερηφανείας της διὰ τῶν δυστυχημάτων, ἀνταπεκρίθη ἀνυποκρίτως εἰς τὰς ἐνδείξεις φιλίας τῆς Ἀννέττας. Δέον ὅμως νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ πονηρὰ αὕτη, ὅπως ἐφελκύσηται τὴν συμπάθειαν τῆς ἀνεψιᾶς τῶν Χάρρισων, μετεχειρίσθη ὄνομα, τοῦ ὁποίου εἶχε μαντεύσει τὴν μαγικὴν δύναμιν: Μαυρίκιος Βιλφερών! Κατὰ πρῶτον, προὔφερεν αὐτὸ ὡς ἐξ ἀπροσεξίας, ἡ δὲ δεσποινὶς Ρεννεφὼρ ἐδέησε νὰ καταβάλῃ διπλωματικωτάτας προσπαθείας, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν συνδιάλεξιν ἐπὶ θέματος τόσον ἀλγεινοῦ, ἀλλὰ ταὐτοχρόνως τόσον προσφιλοῦς. Ἡ Ἀννέττα ἀνθίστατο, ὡς φαρμακοποιός, καθ' οὗ μεταχειρίζεταί τις βίαν, ὅπως ἀνοίξῃ τὸ ἐρμάριον τῶν δηλητηρίων. Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐνέδωκε μὲ ἦθος συμπαθείας καὶ μὲ τοὺς δισταγμοὺς τρυφερᾶς καρδίας, φοβουμένης νὰ προξενήσῃ ὀδύνην πρὸς φίλην.

Ἡ Ἑλενίτσα ἀφ' ἑτέρου δὲν προὐτίθετο νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν Ἀννέττα. Ἤθελε προτιμήσει μᾶλλον ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ διηγηθῇ τίνι τρόπῳ ἠγάπησε τὸν Μαυρίκιον, πῶς εἶχον ἀναγνωρισθῆ ἐντὸς τοῦ σπηλαίου, τὰς ὑποσχέσεις των καὶ ἰδίως τὸν ἀνεξήγητον καὶ ὀδυνηρὸν ἐπίλογον τοῦ τόσον αἰφνιδίως διασκεδασθέντος ὀνείρου. Πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τῆς Ἀννέττας συνετρίβησαν κατὰ τῆς ἐπιφυλακτικότητος τῆς νέας φίλης της ὡς κατὰ χαλυβδίνου τείχους, ηὔξησε δ' ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς τὸ κατὰ τῆς Ἑλενίτσας μῖσός της.

Καὶ ὅμως ἡ μνηστὴ τοῦ προξένου εἶχε λόγους νὰ παρηγορηθῇ διὰ τὸ ἐκ τῆς πονηρίας της ἐλάχιστον κέρδος. Ἡ χαρὰ τοῦ θριάμβου, ἡ ἄποψις τοῦ πλούτου, ἡ ἡδονὴ νὰ ἴδῃ τὴν ἀντίζηλόν της τεταπεινωμένην εἶχον μεταμορφώσει αὐτήν. Παροιμία τις λέγει, ὅτι ὁ ἔρως δίδει πνεῦμα εἰς τὰς νέας, πλήν, παρὰ τὴν παροιμίαν, ἡ κλεὶς χρηματοκιβωτίου προσδίδει πνεῦμα καὶ εἰς τὰς ἥκιστα ἐπὶ τούτῳ διακρινομένας. Ἐπὶ τέλους, ἡ Ἀννέττα ἀντέγραφε καὶ ἐμιμεῖτο καθ' ὅλα τὴν δεσποινίδα Ρεννεφώρ. Ἠὐχαριστημένη δ' ἐξ ἑαυτῆς, οὐχὶ ἄνευ λόγου, παρέμενεν ἐπὶ μακρὸν πρὸ τοῦ κατόπτρου, ἀποτείνουσα φιλόφρονας φράσεις πρὸς ἑαυτήν.

— Ἄ! ἐὰν ἦτο ἐδῶ! ἐὰν ἠδύνατο νά με ἴδῃ! ἔλεγεν ἐν συμπεράσματι, ἐνθυμουμένη τὸν Μαυρίκιον.

Εἰ καὶ οὗτος ἦτο εἰς τὴν Κοχιγκίναν, οὐχ ἧττον ἡ ἐπωδὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι εὐάρεστος τῷ Θεοδώρῳ, ἀλλὰ δέν την ἤκουεν.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη μετὰ μεγάλης πομπῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, βρίθουσαν πλήθους. Ἡ νύμφη ἐδεικνύετο ὑπερχαίρουσα, ὅπερ πολλάκις εἶναι ἡ προτελευταία φιλοφρόνησις, τὴν ὁποίαν σύζυγος τοιαύτης ἡλικίας λαμβάνει παρὰ τῆς συζύγου του. Τὸν γάμον ἐπηκολούθησε μέγα γεῦμα, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ *μπακλαβᾶς* τῆς κοκώνας Μαριγῶς ἐξετιμήθη εἴπερ ποτε.

Τὴν ἑσπέραν εἰς τὸν χορὸν συνέβη ὅ,τι οὐδέποτε πλέον ἔμελλε νὰ συμβῇ ἤτοι αἱ δύο κοινωνικαὶ τάξεις τῆς Σμύρνης συνανεμίχθησαν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Λεωνίδου.

Ἡ νύμφη, συνδιαλεγομένη μετὰ τῆς Ἑλενίτσας, κατώρθωσε νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχήν της ἐπὶ τοῦ σημειωματαρίου της.

— Ἐκπλήττεσαι, εἶπεν αὐτῇ, ὅτι βλέπεις εἰσέτι ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἀρχαϊκὰ γράμματα τοῦ οἰκογενειακοῦ ὀνόματός μου; Μοί το ἔδωκε πρόσωπον, τὸ ὁποῖον γνωρίζεις, τὴν πρώτην ἑσπέραν, καθ' ἣν ἐχορεύσαμεν ὁμοῦ. Ἰδὲ ὁποία τρέλλα... ἔγραψε τὸ ὄνομά του ἐφ' ὅλων τῶν σελίδων...

Καὶ ἡ δυστυχὴς Ἑλενίτσα, μὲ τὴν καρδίαν αἱμάσσουσαν, ἀνέγνωσεν εἰκοσάκις τὸ ὄνομα τοῦ Μαυρικίου Βιλφερών.

Τότε τὸ πρῶτον, ἠσθάνθη ζηλοτυπίαν, ἡ δ' ἀπὸ τῶν βλεμμάτων της ἐξακοντισθεῖσα λάμψις ὑπῆρξεν εὐάρεστος διὰ τὴν Ἀννέτταν ἐκδίκησις.

Ἔκτοτε ἡ κατάστασις τῆς ὑγιείας τῆς νεάνιδος ἐχειροτέρευσεν.

Οἱ Χάρρισων προσέφυγον εἰς τοὺς ἰατρούς, οἵτινες συνεβούλευσαν ἀλλαγὴν κλίματος καὶ διασκεδάσεις. Ὁ Θεόδωρος τότε εἶχε προβιβασθῆ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἡ δ' Ἀννέττα προσηνέχθη νὰ συνοδεύσῃ τὴν *φίλην* της παρὰ τῇ θείᾳ της κυρίᾳ Γεωργίου, τῇ συζύγῳ τοῦ διερμηνέως.

Ἡ προσφορὰ ἐγένετο δεκτὴ παρὰ πάντων προθύμως καὶ ἡ Ἑλενίτσα συναπῆλθε μετὰ τῆς πρώην βασιλίσσης τῶν χορῶν τῆς Λέσχης, ἀγνοοῦσα, ὅτι αὕτη ἦτο ἡ δευτέρα ἐκτὸς τῆς Σμύρνης ἐκδρομή, τὴν ὁποίαν ὤφειλε πρὸς αὐτήν.

Μετὰ δύο μῆνας, ὁσάκις ἡ Ἀννέττα ἠρωτᾶτο περί τινος μελαγχολικῆς καὶ πασχούσης δεσποινίδος, ἥτις ἐνίοτε προσήρχετο εἰς τὸ προξενεῖον, εἰσερχομένη καὶ ἐξερχομένη ἀθορύβως, ἐὰν ἡ ὁμήγυρις ἦτο πολυάριθμος, ἀπεκρίνετο:

— Εἶναι μία νέα συμπατριώτις μου, τὴν ὁποίαν ἔφερα μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἔχει αἰσθανθῆ λύπας κατὰ τὸν βίον της· ὁ θεός της εἶναι ἐνταῦθα ἁπλοῦς διερμηνεύς· ἡ οἰκογένειά της ὅμως εἶναι ἀξιότιμος.

Τοιουτοτρόπως, μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον, οἱ ἐπισκέπται τῆς χαριέσσης συζύγου τοῦ προξένου εἶχον ἐθισθῆ νὰ μὴ προσέχωσιν εἰς τὴν δεσποινίδα Ρεννεφώρ, ὡς ἐὰν ἦτο ἁπλῆ ἀκόλουθος ἐκείνης.

Τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ μεγάρου τῆς γαλλικῆς πρεσβείας συναντήσεως, ἡ Ἀννέττα περιέμενε τὴν ὥραν τῆς ὁρισθείσης μετὰ τοῦ Μαυρικίου συνεντεύξεως.

Ἡ ἀνυπομονησία, μεθ' ἧς ἠρίθμει τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐξηγεῖται εὐκόλως ἐκ τῆς μεγίστης περιεργίας της. Τίς λόγος ἐπανέφερε τὸν ἰατρὸν πλησίον τῆς μνηστῆς του;

Ἐκ τῆς αἰφνιδίας τοῦ Μαυρικίου ἀναχωρήσεως ἐκ τῆς Σμύρνης ὑπέθεσεν ἡ Ἀννέττα, ὡς ἕκαστος, ὅτι ὁ γάμος του εἶχε ματαιωθῆ, πλὴν δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ μάθῃ τοὺς λόγους. Οὐδαμῶς ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ, ὅτι ἡ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μετάβασις τοῦ Μαυρικίου ἦτο τυχαία, διότι αἱ γυναῖκες ἔχουσι πρὸς ἑαυτὰς τὴν ἀβρότητα νὰ φαντάζωνται, ὅτι συντελοῦσι πάντοτε εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν ἀνδρῶν. Ἄλλως δ' ἔχουσι τόσον συχνὰ δίκαιον, ὥστε δὲν δυνάμεθα, ἐν συνειδήσει, νὰ μεμφθῶμεν αὐτῶν.

Μετὰ μακρὸν λοιπὸν διάλειμμα, ἡ αὐλαία τῆς σκηνῆς ἔμελλεν αὖθις νὰ ἀρθῇ. Ἔδει νὰ προσδοκᾷ τὴν λύσιν τοῦ δράματος διὰ γάμου; Κατὰ μέρος τιθεμένη πᾶν *αἴσθημα*, ἡ κυρία Μιλτιάδου οὐδόλως εὐηρεστεῖτο τοιαύτης λύσεως. Ἡ μὴ δὲν ἦναι ἐξόχως ἀγαθή, αἰσθάνεται πάντοτε γλυκεῖαν ἱκανοποίησιν νὰ βλέπῃ τεθλιμμένην καὶ ἐγκαταλελειμένην τὴν φίλην, ἥτις, κατὰ τὸν χρόνον τῆς λάμψεώς της, δὲν κατεδέχετο νὰ χαιρετίσῃ αὐτὴν καθ' ὁδόν. Ὡς πρὸς δὲ τὸ ἐκδικητικὸν τοῦ χαρακτῆρός της, ἵνα μὴ εἴπωμεν περὶ τῶν λοιπῶν, ἡ εὐειδὴς Ἀννέττα εἶχε παράσχει δείγματα τῆς ἀγαθότητός της.

Ὁ Μαυρίκιος, ὅστις οὐδαμῶς ἐφαντάζετο, ὅτι μικροῦ ἐδέησε νὰ συναντήσῃ, τὴν παρελθοῦσαν ἑσπέραν, τὴν δεσποινίδα Ρεννεφώρ, τοῦτο μόνον διελογίζετο:

— Ἐντὸς ὀλίγου θὰ μάθω περὶ αὐτῆς!

Ἐὰν ἤθελε, βεβαίως θὰ εἶχεν εἰδήσεις της μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ καταφύγῃ, πρὸς τοῦτο, εἰς τὰ μεγάλα μέσα. Δέον νὰ κατανοήσωμεν τὸν ἰδιότροπον χαρακτῆρα αὐτοῦ, ἱκανοῦ μὲν νὰ διασχίζῃ τὰς θαλάσσας, ὡς ἀρχαῖος ἱππότης, χάριν τῆς γυναικὸς τῆς καρδίας του, ταὐτοχρόνως ὅμως νωχελοῦς ὡς πάσχοντος ὀπτασίαν Ἰνδοῦ, ὅστις, ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς γῆς, περιμένει νὰ συντριβῇ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἱεροῦ ἅρματος. Ἐν τῷ Μαυρικίῳ, ἡ εἰς τὸ πεπρωμένον πίστις εἶχε καταβάλει τὸν ἄνθρωπον τῆς δράσεως. Τὸ σκληρὸν εἴδωλον τοῦ ἀδυνάτου εἶχε διέλθει ἐπὶ τοῦ σώματός του καὶ τον εἶχε κατασυντρίψει, βαθεῖα δὲ καὶ μακρὰ σιγὴ ἐπικολούθησε τὴν καταστροφήν του. Πρὸς τί νὰ ἐρωτᾷ; Ὁποίαν ἀπάντησιν ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ;

—Ἐκείνη σ' ἐλησμόνησε! Κλαίει! Ἀπέθανε! Εἶναι. . . παράφρων ὡς ἡ μήτηρ της.

Ἡ πρὸς ἑκάστην ἐρώτησίν του ἀπάν-

τησις μόνον λυπηρὰ ἠδύνατο νὰ ἦναι, ἑπομένως ἔσχε τὴν αὐταπάρνησιν τῆς ἀβεβαιότητος μᾶλλον εὐχερῶς ἢ ὅσον ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς ἑαυτόν. Πρὸ πολλοῦ ὅμως καὶ ἰδίως ἀπὸ τοῦ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διορισμοῦ του, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅτι ἡ ἀβεβαιότης ἔμελλε, κατ' ἀνάγκην, νὰ ἐκλίπῃ ἡμέραν τινά. Λοιπόν, ἐκείνη ἡ ἡμέρα εἶχεν ἔλθει...

Πρὸ τῆς θύρας τῆς ἐπαύλεως τοῦ προξένου τῆς Ἑλλάδος, ὁ Μαυρίκιος, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ *καβάση*, εἶχεν εὕρει μίαν τῶν προσφιλεστάτων τῇ Ἀννέττᾳ ἐκδηλώσεων τῆς νέας λαμπηδόνος της καὶ τοῦ ἀξιώματός της. Ὁ *καβάσης* ἦτο ὑψηλὸς ἐξ πόδας καὶ ἔφερε, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τῇ διαταγῇ τῆς κυρίας του, τὴν πλουσιωτέραν στολήν του.

Ὅ,τι ὅμως ὑπερεῖχε τῆς στολῆς του καὶ παρεῖχε ποιάν τινα ἰδέαν περὶ τοῦ πλούτου τοῦ οἴκου ἦτο ἀργυρότευκτος ζώνη Κροάτου, φέρουσα ὁλόκληρον ὁπλοστάσιον πιστολίων καὶ μαχαιρῶν, ἀξίων νὰ ὦσιν ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ὑαλοθήκην ἐμπόρου ὅπλων.

Ὁ *καβάσης*, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, προσέκλινεν ἐνώπιον τοῦ Μαυρικίου, φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου του, προηγήθη δ' αὐτοῦ καὶ ἀμφότεροι ἀνῆλθον μεγαλοπρεπῆ κλίμακα, εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ὁποίας ὑπῆρχον μακρὰ σειρὰ εὐρειῶν αἰθουσῶν. Εἰς τὰ ὄμματα εὐρωπαίου, ἐκεῖναι αἱ αἴθουσαι ἠδύναντο νὰ φανῶσιν ὀλίγον κεναί, ἀλλ' ἡ ἰδιαιτέρα μικρὰ αἴθουσα τῆς Ἀννέττας ἀνεπλήρου πᾶσαν ἔλλειψιν. Ἡ νεαρὰ σύζυγος τοῦ προξένου εἶχε τὸ μὴ ἀσύνηθες ἐλάττωμα νὰ μιμεῖται τοὺς Παρισίους ἀντὶ νὰ χρησιμοποιῇ, τελειοποιῶν αὐτούς, τοὺς πόρους καὶ τὰς ἕξεις τῆς ἀνατολικῆς πολυτελείας. Ἐν ἐκείνῃ τῇ αἰθούσῃ, ἐπιπλωμένῃ μετὰ μεγίστης ἀφθονίας καὶ τῆς ὁποίας ὁ πλοῦτος ἠδύνατο νὰ θαμβώσῃ ἀστὴν εὐρωπαίαν, ἡ κυρία Μιλτιάδου περιέμενε τὸν Μαυρίκιον.

Ἔφερε μακρὸν μεταξωτὸν οὐρανόχρουν καὶ κεντητὸν μανδύαν, μεταξωτὰς ροδοχρόους περικνημίδας καὶ μακρὰ χειρόκτια. Τὸ φέρειν χειρόκτια οἴκοι εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς κομψότητος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Πολλὰ καὶ ὡραιότατα κοσμήματα ἔλαμπον περὶ τὸν τράχηλον καὶ τοὺς βραχίονας αὐτῆς, ἐπὶ δὲ τῇ προφάσει διακοπείσης ἀναπαύσεως, εἶχεν ἀφήσει νὰ κυματίζῃ ἐπὶ τῶν νώτων της ἡ ξανθὴ κόμη της, ἥτις ἦτο ἀληθῶς ὡραία, εἰ καὶ ὀλίγον ἄξεστος.

— Συγχωρήσατέ μοι, εἶπεν, ὑπεγερθεῖσα ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ἀνακλίντρου καὶ λαβοῦσα ὕφος οἰκεῖον, σχεδὸν προστατευτικόν. Μετὰ τὴν παρελθοῦσαν τόσον βραχεῖαν νύκτα, παρέτεινα ὀλίγον ὑπὲρ τὸ σύνηθες τὸν ἡμερήσιον ὕπνον μου. Ἰδοὺ ὅμως συμπαθητικὴ ἀφύπνισις.

Ὁ Μαυρίκιος ἔθλιψεν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα τῆς κυρίας καὶ ἐκάθισε συγκεκινημένος, ἀλλ' οὐδαμῶς μετεῖχον τῆς συγκινήσεώς του ὁ μανδύας, αἱ ροδόχροοι περικνημῖδες ἢ ἡ ξανθὴ κόμη. Ἀμφότεροι εἶχον ἀνὰ μίαν ἐρώτησιν ἐπὶ τῶν χειλέων. Ἡ κυρία Μιλτιάδου, ἥτις εἶχεν ἴδει τὴν Ἑλενίτσαν ἐκείνην τὴν πρωΐαν, ἠδύνατο νὰ μάθῃ παρ' αὐτῆς πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει, πλήν, ἕνεκα προσωπικῶν λόγων, προὐτίμησε νὰ περιμένῃ.

Θεῖσα εἰς πρᾶξιν πᾶσαν τὴν διπλωματικήν της ἐπιδεξιότητα, εἶπεν:

— Πολὺ καλῶς ὑπεκρίθητε ἔκπληξιν, ὅταν μὲ ἴδετε τὴν ἑσπέραν τῆς χθές. Ἐγὼ αὐτὴ σχεδὸν σᾶς ἐπίστευσα.

— Οὐδὲν ὑπεκρίθην, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Μαυρίκιος. Ἐπίστευον ὅτι εἶσθε πάντοτε εἰς τὴν Σμύρνην.

— Πῶς; Ἔχετε τόσον κακὰς πληροφορίας; Οὐδεὶς σᾶς ὡμίλησε περὶ ἐμοῦ;

— Θὰ ἦτο δύσκολον. Μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔφθασα καὶ δὲν ἀπεβιβάσθην εἰς τὴν ξηρὰν ἢ μόνον ὅπως ἐπισκεφθῶ τὴν πόλιν. Ἐξαιρουμένου τοῦ φίλου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνδιελεγόμην χθές, ἡμεῖς εἶσθε τὸ μόνον γνώριμον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον συνήντησα ἐνταῦθα.

— Ἀλλὰ τότε θὰ σᾶς ἔγραψαν...

— Οὐδεὶς μοὶ ἔγραψεν. Ὄχι, κυρία, οὐδείς. Ἐπανέλαβεν ὁ Μαυρίκιος, διακρίνας ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὡραίας κυρίας ποιάν τινα δυσπιστίαν.

— Ὥστε ἤλθατε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἄνευ εἰδικοῦ τινος λόγου, εἶπεν ἐκείνη, ὡς ἠθέλετε μεταβῆ ὅπου δήποτε ἀλλαχοῦ;

— Ὦ! ὡς πρὸς τοῦτο ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος. Ὁμολογῶ, ὅτι ἐπὶ τοῦ *Πετρὲλ* ἔχω ὀλιγωτέραν ἐργασίαν ἢ ἐπὶ τοῦ *Τιλσίτ*, χωρὶς νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν, ὅτι προτιμῶ τὰς φωταψίας τοῦ Βοσπόρου ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου τοῦ Σαϊγκόν.

Ἡ καλὴ πίστις αὐτοῦ ἦτο καταφανής. Λοιπόν, μόνη ἡ τύχη ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Καὶ ἡ Ἑλενίτσα;... Ἐλησμονήθη ἀναμφιβόλως... Δύο ἔτη ἐν τῷ βίῳ ἀνδρός, μάλιστα δὲ ναύτου, εἶναι πολὺ μακρά!.. Ἡ Ἀννέττα ἐπίστευσε τὸ πεδίον ἐλεύθερον καὶ ἐσκέφθη, ὅτι οὐδὲν ἐκώλυεν αὐτὴν νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ ἑαυτῆς. Ἔθετο τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων καὶ στηρίξασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός, ἠτένισε τὸν ἰατρὸν καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Λοιπόν, δὲν εἴχετε, αὐτὴν τὴν φοράν, συστάσεις διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν;

— Πρὸς Θεοῦ, ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος ὡσεὶ παίζων. Τώρα εἶμαι μεγάλος καὶ δύναμαι νὰ ὁδηγῶ ἐμαυτόν. Ἰδού, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὸ σύνθημά μου.

— Τὸ μετεβάλετε; Ὅτε εἴδομεν ἀλλήλους τὸ τελευταῖον, τὸ ὑμέτερον σύνθημα ἦτο: Ἀγνωμοσύνη! Ὦ! πόσον εἶναι εὐτυχεῖς οἱ ἄνδρες, διότι δύνανται νὰ λησμονῶσι τόσον ταχέως! Ἐγώ, βλέπετε, θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐπαναλάβω πρὸς ὑμᾶς αὐτολεξεὶ πᾶν ὅ,τι μοὶ εἴπετε τὴν πρώτην ἡμέραν, καθ' ἣν ἤλθετε εἰς τὴν οἰκίαν ἡμῶν.

— Καὶ ὅμως ἡ ζωή σας μετεβλήθη μεγάλως ἔκτοτε. Ὄχι, ἀγαπητὴ κυρία, δὲν εἶμαι ἀγνώμων, ἀπόδειξις δὲ εἶναι, ὅτι χαίρω εἰλικρινῶς διὰ τὴν ὑμετέραν εὐτυχίαν.

— Διὰ τὴν εὐτυχίαν μου! Λοιπόν, μὲ θεωρεῖτε εὐτυχῆ; Θά το μάθετε ὅμως ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, ἐὰν ἐξακολουθῆτε νὰ μ' ἐπισκέπτησθε· διότι ἐλπίζω, ὅτι τώρα πλέον θὰ βλεπώμεθα συχνάκις, δὲν εἶναι ἀληθές;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος ψυχρῶς, θὰ ἔρχομαι νὰ βλέπω ὑμᾶς ἐνίοτε. Ἐὰν ὅμως ἐγνώσκετε πόσον ὀλίγον ἀρέσκομαι νὰ συχνάζω εἰς τὸν κόσμον! Φοβοῦμαι δὲ μήπως εἰς ἄγριος, οἷος ἐγώ, φυγαδεύσῃ τοὺς περιστοιχοῦντας καὶ θαυμάζοντας ὑμᾶς...

— Ἀ! φυγαδεύσατε αὐτούς! ἀνεφώνησεν ἐκείνη. Οὐδὲν θ' ἀπολέσω, ἐὰν μοὶ μείνῃ φίλος ὁποῖος ὑμεῖς.

Εἶτα δ' ἐλάλησε περὶ τοῦ συζύγου της, *ἀξιολόγου ὅπως δήποτε ἀνθρώπου* καὶ περὶ τῶν ἐρωτοτροπούντων αὐτὴν ἄνευ ἀποτελέσματος, ἐννοεῖται.

— Εἶναι μαγικὸς φανός, ἔλεγεν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διέρχονται αἱ διαφανεῖς ὑέλινοι εἰκόνες μὲ τὰ γελοῖα σχεδιαγραφήματά των καὶ τὰ μᾶλλον ἢ ἧττον παράδοξα χρώματά των. Ἕκαστος ἐπανέρχεται κατὰ τὴν συνήθη αὐτῷ ὥραν, ἐπαναλαμβάνων τὸ μέρος του, τὸ ὁποῖον κρίνει ὡς παρέχον μείζονας πιθανότητας ἐπιτυχίας, δεικνύμενος παράφορος, τρυφερός, φιλόσοφος ἢ ποιητής, λαλῶν πάντοτε περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων καὶ καταλήγων εἰς τὴν αὐτὴν αἴτησιν. Πλήν, ὄπισθεν πάντων τούτων, αἰσθάνομαι τὴν ὀσμὴν τοῦ ἐντὸς τοῦ μηχανήματος καίοντος λαμπτῆρος, ἡ δὲ καρδία μου συνθλίβεται καὶ ἐπιζητεῖ ὀλίγον ἥλιον.

Ἡ ὁμιλία δὲν ἦτο κακὴ διὰ κυρίαν ἀνατραφεῖσαν ὑπὸ τῶν καλογραιῶν τῆς Σμύρνης, ἀπεδείκνυε δ' ὅτι ἡ κυρία προξένου εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς σοβαρὰς ἀναγνώσεις. Δυστυχῶς ὅμως ὁ Μαυρίκιος δὲν ἦτο διατεθειμένος ν' ἀνταγωνισθῇ κατὰ τοῦ ξανθοῦ φοίβου, κρίνων δ' ὅτι ἀρκετὰ εἶχεν ἀκροασθῆ, ὥστε νὰ ἔχῃ ἐπίσης τὸ δικαίωμα νὰ λαλήσῃ, ἐτόλμησε νὰ πράξῃ ὅ,τι πρὸ τετάρτου τῆς ὥρας προπαρεσκεύαζεν.

— Εἴπατέ μοι τώρα, κυρία, σᾶς παρακαλῶ, τί γίνονται οἱ Χάρρισων; εἶπεν.

Ἐκ τῆς ὑποτρεμούσης φωνῆς, τὴν ὁποίαν ἤκουσεν, ἡ Ἀννέττα ἐνόησεν, ὅτι μάτην ἀπώλεσε χρόνον καὶ κόπον. Ἐντὸς δευτερολέπτου ἡ ἀξιουμένη φιλία της ἐξηφανίσθη καὶ πρώτη ὁρμὴ αὐτῆς ὑπῆρξε ν' ἀποπέμψῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις εἶχε τὴν ὅρασιν τόσον βραχεῖαν καὶ τὴν μνήμην τόσον καλὴν καὶ ἑαυτῷ κακήν, πλὴν εἰσέτι συνεκράτησεν ἑαυτήν.

— Ἔχουσι καλῶς, ἀπεκρίθη, καλύπτουσα αἰδημόνως, διὰ τῶν τριχαπτων τοῦ μανδύου της, τὸν ἀποκεκαλυμμένον λαιμόν της. Ὁ Ἰάκωβος εἶναι ὀλίγον πλουσιώτερος καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ὀλίγον παχυτέρα· ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Ἰδοὺ τὸ πᾶν! Ὁ Μαυρίκιος ἦτο ἱκανὸς νὰ τὴν ξυλίσῃ διὰ τὴν φράσιν ἐκείνην.

— Καὶ... ἡ ἀνεψιά; ἐψιθύρισεν οὗτος μετὰ δυσκολίας.

— Ἡ ἀνεψιά; Αἴ! μὰ τὸν Θεόν, κύριε, ἐξέπεσεν ὀλίγον ἐκ τοῦ μεγαλείου της. Εἶναι πάντοτε λυπηρὸν διὰ μίαν νέαν νὰ ἐγκαταλειφθῇ, καθ' ὃν τρόπον ἐκείνη ἐγκατελείφθη, ὑπό τινος τῶν γνωρίμων της.

— Πόθεν ἀντλεῖτε, κυρία, τὸ δικαίωμα, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ἐγερθείς, νά μοι λαλεῖτε τοιουτοτρόπως;

— Πόθεν ἀντλῶ τὸ δικαίωμα; Ἐκ τῆς ἀγάπης μου πρὸς τὴν Ἑλενίτσαν, ἥτις δὲν ἔχει τὴν στιγμὴν ταύτην, ὡς ἡ ἰδία δύναται νὰ βεβαιώσῃ, καλλιτέραν ἐμοῦ φίλην.

— Ἄ! κυρία, ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάττῃ ἐμὲ καὶ τὰ ἀγαπώμενα ὑπ' ἐμοῦ προσωπα ἀπό τινα φιλίαν γυναικῶν!

— Πλανᾶσθε, κύριε Βιλφερών, εἶπεν ἡ Ἀννέττα, ἀτενίζουσα τὸν ἰατρὸν κατὰ πρόσωπον. Πλανᾶσθε ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν μου, εἴτε ὡς συμμάχου, εἴτε ὡς ἐχθροῦ. Πλὴν ὑμεῖς οὐδέποτε μοὶ ἀπεδώκατε οἵαν δήποτε ἀξίαν. Δυνατὸν ὅμως νὰ μεταβάλητε ταχέως γνώμην.

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος. Δὲν ἔμαθον μόνον σήμερον ὁποῖον κακὸν δύναται νὰ πράξῃ γυνή, ἀνίκανος νὰ πράξῃ ἐλάχιστον ἀγαθόν.

[Ἕπεται συνέχεια]. Δμλ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΘΕΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Διήγημα Ἀρμάνδου Σιλβέστρου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ΣΕΛΙΣ

Διήγημα

[Τέλος]

— Ἡ Ἀνθὴ δὲν ἦλθε 'στὸ σπίτι σας; μοῦ εἶπεν ἡ μητέρα της.

— Δὲν τὴν εἶδα· καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου μὲ τὸ σιγαλὸ βῆμα τῶν καταδικασμένων εἰς θάνατον. Ἀπὸ τὴν παραζάλη μου εἶχα ξεχάσει τὸ κλειδὶ εἰς τὴν θύραν... Ὅταν ἤνοιξα εὗρηκα τὴν Ἀνθούλα εἰς τὸν σοφᾶ τοῦ κοιτῶνός μου, ἐξηπλωμένην καὶ ἐδιάβαζε τὸ γράμμα μου... μὲ δάκρυα 'στὰ μάτια.

Ὅταν μὲ εἶδε σηκώθηκε... καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ γράμμα ποῦ εἶχε τὴν ἐπιγραφήν της.

— Τί ἐγωϊσμός!! Μὲ τὰ σωστά σου 'θέλησες ν' ἀποθάνῃς;

— Ὤ! δὲν βαριέσαι, ἀστειότητα ἤτανε...

— Καὶ αὐτὸ ἀστειότητα ἤτανε;

Ἔκρυψα τὸ κεφάλι μου καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω.

— Ἠξεύρεις πῶς ἀπόψε θὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά της ἀπὸ τὸν πατέρα της; δὲν 'μπορῶ... δὲν 'μπορῶ πειὰ νὰ ζήσω· θέλω νὰ ἀποθάνω.

Ἡ Ἀνθούλα ἔγεινε σοβαρά.

— Νὰ σοῦ 'πῶ. Μὲ 'ξεύρεις, εἶμαι μυστική... καὶ ἕως τώρα κανένα ἀπὸ τὰ μυστικά σου δὲν ἐξεστόμισα... μὰ τώρα ἡ συνείδησίς μου μοῦ λέγει πῶς πρέπει νὰ τὰ 'πῶ ὅλα τῆς γιαγιᾶς σου... Ἂν δὲν μοῦ ὑποσχεθῇς... ἂν δὲν ὁρκισθῇς 'στὰ κόκκαλα τῆς μητρός σου πῶς δὲν θὰ ἐπαναλάβῃς αὐτὸ τὸ κίνημα τὸ θεότρελλον, θὰ καταβῶ καὶ θὰ τὰ εἰπῶ ὅλα. Πρέπει νὰ μὲ δικαιώσῃς, δὲν εἶνε δίκαιον νὰ γείνω συνένοχός σου.

Ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ὡμίλησα, ἡ Ἀνθὴ ἐσηκώθηκε καὶ ἐπροχώρησεν ἀρκετὰ βήματα.

— Καὶ σύ... καὶ σύ... εἶπα τότε πνιγομένη ἀπὸ λυγμούς. Νὰ μὲ προδώσῃς εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ μὲ σκοτώσῃς. Ἡ γιαγιά μου εἶνε καλή... ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἰδική της καρδιὰ ἐγήρασε, δὲν 'μπορεῖ νὰ φαντασθῇ πῶς ὑπάρχουν καὶ νέαι. Ἄφησε... δὲν θὰ ἐπαναλάβω πλέον αὐτὴν τὴν πρᾶξιν... καταλαμβάνω πῶς εἶμαι τρελλή.

Ἡ Ἀνθὴ ἐπῆρε τὸ ποτῆρι, ἔχυσε τὸ περιεχόμενον, τὸ ἔπλυνε καλὰ καλὰ μὲ τὸ νερὸ τοῦ νιπτῆρός μου, καὶ ἀπεφάσισε νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖνο τὸ βράδυ μαζύ μου, διὰ προφύλαξιν φαίνεται.

Ἐγὼ εἶχα τοὺς σκοπούς μου. Ἡ μετάνοιά μου ἦτο ψεύτικη... ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας ἦτο πλέον ριζωμένη εἰς τὸ κεφάλι μου.

Τὸ πρωὶ ἡ γιαγιά μου ἐκτύπησε τὴν θύρα τοῦ κοιτῶνός μου.

— Ἄνοιξε, Δομνίκη, εἶπεν, ἔχεις ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν Τίτο.

Δὲν εἶχα κλείσει μάτι, ἤμην σὰν μεθυσμένη· ἐπῆρα τὸ γράμμα καὶ ἅμα τὸ 'διάβασε ἔπεσα λιποθυμιμένη.

Ἡ Ἀνθούλα ἐξύπνησε... εὐτυχῶς ἡ γιαγιά μου εἶχε φύγει, ἅμα μοῦ ἔδωκε τὸ γράμμα. Τὸ ἄμοιρο κορίτσι, χωρὶς νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ἤρχισε νὰ μὲ περιποιῆται καὶ νὰ μὲ τρίβῃ μὲ νερὸ τῆς Κολώνιας.

Ὅταν ἤνοιξα μετὰ πολλὰ τὰ 'μάτια μου, θυμήθηκα τὸ γράμμα καὶ τὸ ἐζήτησα ἀπὸ τὴν Ἀνθούλα.

— Τί θὰ τὸ κάμῃς; μοῦ εἶπε. Ὥρα του καλή. Ποιὸς 'ξεύρει, ἂν ἡ ἀδιαθεσία τῆς μητέρας μου εἶνε ἀληθινή! Νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἰδέαν μου, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἀπορῶ πῶς τὸν ἠγαπήσατε καὶ σὺ καὶ ἡ Ὄλια... Ἐμένα μοῦ ἐφαίνετο ἄνθρωπος ζῶν μὲ προσωπεῖον. Τὰ συγγράμματά του, τὰ ὁποῖα ἡ μία θαυμάζει καὶ ἡ ἄλλη συγκρίνει μὲ τὰ τοῦ Τολστόϊ καὶ τοῦ Γιοσταγιέσκη, εἰς ἐμὲ δὲν ἔκαμαν καμμίαν ἐντύπωσιν. Τέλος πάντων ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ δὲν εἶνε ἀληθινή. Πῶς νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσῃ! καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἐζήτησε καὶ τὴν χεῖρα τῆς Ὄλιας;... Θὰ σὲ ἀφήσω καὶ θὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω λεπτομερείας ἀπὸ ἐκείνην.

Ἡ Ἀνθὴ εἰδοποίησε τὴν γιαγιά μου περὶ τῆς ἀδιαθεσίας μου. Εἶχον πυρετὸν πρόδρομον φοβερᾶς ἀσθενείας.

Ὁ ἰατρὸς μὲ ἀπήλπισεν, ἀλλ' ἐσώθην. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας μου ἡ Ἀνθούλα δὲν ἔλειψεν ἀπὸ κοντά μου, ἤρχετο μὲ τὸ ἐργόχειρόν της καὶ ἐκάθητο πλησίον τῆς κλίνης μου.

Ἡ γιαγιά μου ἔκλαιγε καὶ ἔλεγε:

— Ἄχ, Παναγίτσα μου, ἦταν τῆς τύχης μου νὰ τὸ θάψω κι' αὐτό...

Μίαν ἡμέραν ὁ ἰατρὸς καθησύχασε τὴν γιαγιά μου λέγων:

— Σήμερον θὰ σᾶς γνωρίσῃ... εἶνε ἐκτὸς κινδύνου, ἐπέρασαν αἱ εἴκοσι δύο ἡμέραι τῆς κρίσεως.

Πράγματι συνῆλθον... καὶ ἤρχισεν ἡ ἀνάρρωσις. Ἡ καρδία μου ὅμως ἔπασχεν· ἐπέτα εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ λογισμός μου, καὶ ἔβλεπον τὴν λατρευτὴν τοῦ Τίτου μορφήν. Οἱ ἄλλοι ποῦ κάθε 'μέρα αὐτοκτονοῦν, μήπως ἦσαν δυστυχέστεροί μου, ὄχι... αἱ ἐφημερίδες καθ' ἑκάστην εἶνε πλήρεις ἀπὸ λεπτομερείας αὐτοκτονιῶν... ὥστε δὲν θὰ ἦμαι μόνη ἐγὼ κολασμένη. Ἤθελα πάλιν ν' ἀποθάνω... καὶ ἤρχισα νὰ θεωρῶ τὴν Ἀνθούλαν πολὺ φορτικήν.

— Οὔχ... κι' αὐτὴ στιγμὴ δὲν λείπει ἀπὸ 'μπροστά μου!... ἂς 'πάγῃ 'στὸ σπίτι της — ἔλεγα πρὸς τὴν γιαγιά μου, ἡ ὁποία ἅμα τὸ ἤκουε μ' ἐσταύρωνε καὶ μ' ἔδιδε νὰ πίω ἁγίασμα τοῦ Βαλουκλιοῦ... τόσον τῆς ἐφαίνετο τρελλὸν αὐτὸ ποῦ ἔλεγα.

Μίαν ἡμέραν ἀπεφασίσθη νὰ ἐξέλθω εἰς τὸ δάσος. Πρὸ καιροῦ περιπατοῦσα μόνον μέσα 'στὴν σάλα μας. Ἡ Ἀνθὴ μ' ἐβοήθησε νὰ ἐνδυθῶ καὶ ἐξήλθαμεν μαζύ.

— Δομνίκη, μοῦ εἶπε πικραμένα, σοῦ εἶμαι ἐνοχλητική, τὸ εἰξεύρω, δὲν μ' ἀγαπᾶς ὅπως πρίν.

Ἐγὼ μὲ πολλὴν ψυχρότητα, τῆς εἶπα... πῶς ἀπατᾶται.

— Ὄχι... ἔχω σπάνιον διορατικὸν ἐγώ. Ἐὰν μ' ἐμίσεις ὡς ἄτομον, ἐγὼ διὰ νὰ μὴ σὲ δυσαρεστήσω, θ' ἀπεμακρυνόμην... μὰ μὲ μισεῖς ὡς ἐμπόδιον... ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας ὑπάρχει ἀκόμη μέσα σου.

Ἐγὼ ἔγεινα πολὺ χλωμή, καὶ ἐγύρισα τὰ μάτια μου πρὸς τοὺς ἀποκρήμνους βράχους, ποῦ σκύφτουν καὶ φιλοῦν τὴν Προποντίδα.

— Ἠξεύρεις ὅτι ὁ Τίτος σοῦ ἔγραψε;

Ἐγὼ 'γύρισα καὶ τὴν εἶδα μ' ἐπιπληκτικὸ μάτι.

— Ἔγραφε τόσαις ψευτιαίς, ποῦ συχάθηκα νὰ σοῦ τὴν δώσω τὴν ἐπιστολήν.

— Μοῦ ἔκαμες μεγάλο κακό.

— Ὄχι, εἶμαι βεβαία πῶς δὲν σοῦ ἔκαμα κακό. Τὴν ἔσχισα, μὰ ἐνθυμοῦμαι τὸ περιεχόμενον. Σοῦ ἔγραφε ὅτι ἡ μητέρα του δὲν ἦτο πλέον ἄρρωστη, μὰ δὲν εἶνε καὶ ἐντελῶς καλά. Ὅτι «σὲ τὸν *παρήγορον* καὶ *χαριτόβρυτον ἄγγελόν* του σ' ἐνθυμεῖται πάντοτε... τὴν δὲ Ὄλια παρὰ τὸν *ἄπειρον* καὶ *αἰώνιον* πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του, ὀφείλει νὰ μὴ ἐπανίδῃ πλέον, διότι ἡ μήτηρ του, πρὸς τὴν ὁποίαν τὰ πάντα ἐξωμολογήθη, ἀνθίσταται... ἐκεῖνος δὲ λατρεύει τὴν μητέρα του. Προτιμᾷ νὰ καταστῇ δυστυχὴς παρὰ νὰ παρακούσῃ πρὸς τὴν μητερούλα του».

— Ἄχ... εἶνε μεγάλη καρδιά... αὐτὰ

τὰ ὡραῖα πράγματα δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὰ σκεφθῇ χυδαίων αἰσθημάτων ἄνθρωπος. Ἡ υἱϊκὴ οτοργὴ εἶνε κατ' ἐμὲ τὸ εὐγενέστερον καὶ τὸ ἀνθρωπινώτερον τῶν συναισθημάτων. Πταίει ἂν δὲν μ' ἀγαπᾷ; Νὰ σοῦ 'πῶ, Ἀνθούλα, ἔχεις δίκαιον, δὲν σὲ βλέπω ὅπως πρῶτα. Τὸ αἴτιον δὲν τὸ 'ξεύρεις. Ναὶ μὲν μ' ἐμποδίζεις καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον θεωρῶ σωτῆρά μου, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλο αἴτιον. Κακολογεῖς τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἠγάπησα. Ἐγὼ ὑποφέρω μέν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀδικῶ... ἐνόμιζα πῶς ἀγαπᾶται... ὅ,τι μοῦ ἐφάνη ἔρως, ἦτο συγγενικὴ ἀγάπη... Τὸ ἔμαθα πολὺ ἀργά. Τώρα δὲν θέλω κανεὶς νὰ τὸν κακολογήσῃ.

Ἡ Ἀνθούλα μὲ ἤκουεν ὅπως ὁ ὑπομονητικὸς ἰατρὸς ἀκούει τὸ παραπονον τοῦ ἀσθενοῦς του. Τὰ γαλανὰ 'μάτια της ἐφανέροναν μεγάλην λύπην... καὶ ἐστέναξε σιγά... σιγά... Τόσον πικραμένη μοῦ ἐφάνη, ὥστε ἑτοιμάσθηκα νὰ ζητήσω συγχώρησιν, ἀλλ' ἐσκέφθην ὅτι τὸν ἀδικεῖ καὶ ἐσιώπησα, ἕως ὅτου ἐκείνη ἔλυσε τὴν σιωπήν:

—Διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα... εἶνε τοῦ μνηστῆρός μου... ἄρχισε ἀπὸ τὴν τρίτην σελίδα.

«... Διὰ τὸν Τῖτον Σ. ὄχι μόνον δύναμαι νὰ σοῦ δώσω πληροφορίας, ἀλλὰ καὶ νὰ σοῦ τὸν περιγράψω ἀκριβέστατα. Εἶνε εὐφυέστατος νέος, ὅ,τι γράφει εἶνε χαριτωμένον... ἀνήκει εἰς καλὴν οἰκογένειαν, καὶ εἶναι ὡραιότατος· αὐτὰ ὅλα χάνονται ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα ἔχει. Ἡ κακὴ συναναστροφὴ καὶ ἡ τυφλὴ στοργὴ τῆς μητρός του τὸν κατέστρεψαν. Πίνει ἀθεόφοβα... ἡ συναναστροφή του εἶναι πάντοτε ἀξιοκατάκριτος... καὶ δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν. Τὰς σπουδάς του δὲν ἐτελείωσε... καὶ ἐνόμισεν ὅτι θὰ διακριθῇ ὡς συγγραφεύς, γράφων χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Ἐχρεώστει εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἔλεγε: —«Θὰ σᾶς πληρώσω· ἔχω εἰς Κωνσταντινούπολιν μίαν πλουσίαν συγγενῆ, τὴν ὁποίαν θὰ νυμφευθῶ».

»Ὅταν ἦλθε εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔγραψεν εἰς τοὺς φίλους του: — «Κρίμα στὰ γλυκὰ 'μάτια ποῦ τῆς ἔκαμα τῆς συγγενοῦς μου... δὲν ἔχει πενταράρα· καλὰ ποῦ τὸ ἔμαθα ἐγκαίρως... ἄλλως... ἄσχημα τὴν εἶχα». Κατόπιν ἔγραψε: —«Τέλος πάντων ἀνεκάλυψα μιὰ Ροῦσσα ὥμορφη καὶ πλουσία· μ' ἀγαπᾷ κ' ἐγὼ τὴν λατρεύω». Ὅλοι ἐπερίμεναν νὰ γυρίσῃ νυμφευμένος, ὅταν ἔξαφνα ἐγύρισε καὶ ἔλεγε μεθυσμένος μέσα σ' ἕνα καπηλειὸ τῶν Ἀθηνῶν: —«Δὲν ἔχω τύχη... ἀφοῦ ἔκαμα στὴ Ροῦσσα τὸ κόρτε, ἀπεφάσισα νὰ ζητήσω τὴν δεξιάν της... ἀλλὰ δυστυχῶς ὅλα ξερβὰ ἦλθανε. Ἡ μητέρα της, μία ὡραία ξανθή, μ' ἐδέχθηκε μὲ πολλὴν οἰκειότητα... καὶ ὅταν ἐγὼ πνιγμένος ἀπὸ συγκίνησιν ἐξεφράσθην, ἐκείνη μοῦ εἶπε μὲ εὐγενῆ ἀξιοπρέπειαν: —«Εἶμαι πτωχή, κύριε, ἐπεθύμουν νὰ προσφέρω πολλά... ἀλλ' ὁ σύζυγός μου εἶναι κατεστραμμένος· χθὲς μοῦ ἔλεγε, πῶς πρέπει ν' ἀφήσωμεν τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ νὰ ὑπάγωμεν νὰ κρύψωμεν τὴν πτώχειά μας ἀλλοῦ, ἕως ὅτου βελτιωθοῦν αἱ ὑποθέσεις μας. Τὴν δέχεσθε πτωχὴν τὴν Ὄλιγα μου;» Ἔμεινα κεραυνόπληκτος, καὶ εἶπα μὲ συγκίνησιν, βεβαίως: — Ἡ κόρη σας εἶναι θησαυρός, καὶ ἔφυγα. Ἀμέσως δὲ ἀφῆκε τὴν Χάλκην καὶ ὀλίγον ὕστερα τὴν Κωνσταντινούπολιν».

»Ἀπὸ αὐτά, ἀγαπητὴ Ἀνθοῦλα, εἰμπορεῖς νὰ ἐνοήσῃς τί ἄνθρωπος εἶναι...»

Ἡ ἐπιστολὴ κατόπι περιεῖχε ἄλλα ἀδιάφορα εἰς ἐμέ. Δὲν εἶπα τίποτε καὶ ἡ Ἀνθούλα ἀπὸ πολλὴν λεπτότητα δὲν μὲ ἠρώτησε τὰς ἐντυπώσεις μου. Σιωπηλαὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ ἐγὼ ἠσθανόμην μίαν ἀλλόκοτον τρυφερότητα πρὸς ὅλους. Ὁ ἀδελφός μου, ὁ ὁποῖος εἰργάζετο γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν μάμμην μὲ τόσην αὐταπαρνησίαν, μοῦ ἐφαίνετο μέγας. Ἡ γιαγιά μου, ἡ ὁποία ἔχασε τὴν κόρη της καὶ ἀφωσιώθη τόσον πολὺ εἰς ἐμὲ καὶ τὸν Γιάννη, μοῦ ἐφαίνετο μεγάλη... ἡ Ἀνθούλα, ἡ ὁποία μὲ περιέθαλψε τόσον πολὺ καὶ μ' ἔσωσε ἀπὸ βέβαιον θάνατον, μοῦ ἐφαίνετο ἀκόμα πλέον μεγάλη. Μόνον ἐγὼ ἤμην μηδαμινὴ... ἐγώ, ἡ ὁποία ἀπεφάσισα ν' ἀποθάνω δι' ἕνα ἄνθρωπόν τόσῳ τιποτένιον... καὶ ὁ ὁποῖος ἔπαιζε μὲ τὰς καρδίας ἀθώων κοριτσιῶν, ὅπως παίζουν τὰ παιδιὰ μὲ τῆς μπίλιαις. Ἐγέλασα ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας πολύ... καὶ ἐφίλησα τὸ χέρι τῆς γιαγιᾶς μου μὲ ὅλην τὴν καρδιά μου. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐζήτησα νέα περὶ τῆς ἀτυχοῦς Ὄλιας. Κατ' ἀρχὰς ὑπέφερεν... ἀλλ' ἐπειδὴ ἀφῆκαν τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ μετέβησαν εἰς Αἴγυπτον, δὲν εὗρε καιρὸν νὰ λυπηθῇ· εἰς πρώην ὑπάλληλος τοῦ πατρός της, ἀρκούντως πλουτισθεὶς ἐκεῖ, ἐζήτησε τὴν χεῖρά της... καὶ ἤδη θὰ νυμφευθῇ...

Λοιπόν, Μαρίκα μου, θέλεις ἀκόμη ν' ἀποθάνῃς δι' ἕνα χρυσοθήραν ἴσως;... Νὰ σοῦ εἰπῶ, Μαρίκα μου, ἂν ἔμεινα γεροντοκόρη, καθόλου εἰς αὐτό, δὲν συνετέλεσεν ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Εἶχον πάντοτε ὀλίγην κλίσιν πρὸς τὸν γάμον. Δὲν εἶμαι ὅμως γελοία γεροντοκόρη. Ἀνατρέφω τὰ παιδάκια τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἀγαπῶ τὴν νύμφην μου καὶ ἔχω ἀλληλογραφίαν τακτικὴν μὲ τὴν Ἀνθούλαν, ἡ ὁποία εἶναι τώρα μία μεγάλη Madame. Ἐνδύομαι ἀναλόγως τῆς ἡλικίας μου... καὶ ἀγαπῶ τὴν συναναστροφὴν τῶν συνηλίκων μου. Πρὸς σᾶς τὰς νέας ὁμιλῶ ἢ γράφω μόνον διὰ νὰ σᾶς συμβουλεύσω.

Τὴν ζωήν, τὴν ὁποίαν μᾶς ἔδωκεν ὁ Θεός, δὲν πρέπει νὰ τὴν συντρίβωμεν δι' ἓν τρελὸν αἴσθημα. Ἐὰν δὲν εἶσαι θυμωμένη ἀπὸ τὴν ἄνοστη ἱστορίαν μου, πιστεύω θὰ δεχθῇς τὰ θερμὰ μητρικὰ φιλιά μου.

ἡ φίλη σου
Δομνίκη

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

μετεκομίσθη ἐν τοῖς νεοδμήτοις καταστήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10, ἔναντι τοῦ κήπου τῆς οἰκίας Ρικάκη καὶ παραπλεύρως τῆς μεγάλης οἰκίας Μαυρομιχάλη.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν]-

«Ματθίλδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύη..... Δρ. 7 (8)

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυάλη. δρ.3. (3,30)

«Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσση Δρ. 1,50 [1,80]

«Τὰ Δύο Λίκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ.1,50[2]

«Ἡ Ὡραία Παρισινὴ»..... λεπ. 60 (70)

«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σύη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίσση (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]

«Ὁ Διαβολο - Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3.30]

« Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... δρ. 1 (1,20)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολὰ ..... Δρ. 3 (3,30)

«Ἡ Γυναῖκες, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου ..... Δρ. 1 [1.20]

Ποιήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα..... » 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ.Σφήκα λ.50 [55]

«Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιὲ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. ..... 1,50 (1,60).

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἤτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ.Ξένου. Ἔκδοσις δευτέρα, ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιτσάρων». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... δρ. 1.50 (1,70)

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [,20]

«Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ..... λ. 70 (80)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) ..... δρ. 2,50 (2,80)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pièrre Zaccone (τόμοι δύο) .... Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Émille Chevalier..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἐθνικαὶ εἰκόνες», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, ... Δρ. 1 50 (1.70)

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιᾶς μου», λυρικὴ Συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοὰρ.....Δρ. 1,50 (1,70)

«Ζίλ Βλὰ» μυθιστόρημα ..... Δρ. 5 (6)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὶν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6.60]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2.20]

Ὁ «Ἀδικηθεὶς Ρογῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)